

**Een beleefdheidsbezoek
aan de NAVO**

p. 5

**Mannen en vrouwen:
een moeilijke verhouding**

p. 7

**Studentenmarathon:
alles liep perfect**

p. 11

125 jaar Lemmensinstituut p. 8

(foto Pieter Baert)

**K.U.LEUVEN: "GEEN PROBLEEM",
SOCIALE RAAD PROTESTEERT**

Acties tegen "kotenprobleem"

Sociale Raad zal binnenkort actie voeren tegen het kotenprobleem in Leuven. Dat is opmerkelijk, want vorige week nog vertelde Claude Seyns van de Huisvestingsdienst dat er eigenlijk geen kotenprobleem is.

Laurens De Koster

Er zijn nog driehonderd koten onverhuurd in Leuven, de prijsstijging was maar een indexering van twee à drie procent en de K.U.Leuven bouwt een groot aantal extra kamers. Die elementen haalde Claude Seyns, hoofd van de Huisvestingsdienst van de K.U.Leuven, aan om te beweren dat de kotenmarkt gestabiliseerd is. Toch is er volgens Sociale Raad (Sora), een geleding van de studentenkoepel LOKO, nog heel wat werk aan de winkel.

Sora-voorzitter Bavo Cumps verklaart waarom er volgens de studentenvertegenwoordigers wel degelijk een kotenprobleem is. Ten eerste is het kleine overschot op de markt onvoldoende: "De K.U.Leuven streeft er zelf naar dat ongeveer drie procent van de koten vrij zijn,

zodat de slechtste en de duurste koten niet verhuurd worden. Momenteel is dat niet het geval, en zijn er dus slechte en dure koten verhuurd."

Cumps betwist ook dat de prijsstijging beperkt is: "Ik weet niet waar Seyns die cijfers vandaan haalt. Tot voor kort zei hij altijd dat de gemiddelde prijs 250 euro was, wat dus een stijging van meer dan tien procent betekent. Het is trouwens ook een gevaarlijke evolutie dat meer en meer contracten lopen over een heel jaar in plaats van tien maanden, wat eigenlijk ook een verdoken prijsstijging is. Wat er ook van zij, het valt niet te ontkennen dat de Leuvense koten zowat de duurste van Vlaanderen zijn. En dat bezorgt de K.U.Leuven negatieve publiciteit."

Concreet wil Sociale Raad dat de K.U.Leuven een groot deel van de kotenmarkt in handen neemt: zo'n twintig procent, tegenover de huidige tien procent — zowel in de binnenstad als elders. De kotenstop van de stad Leuven zou ook tijdelijk opgeheven moeten worden. Om die doelen te bereiken, zal Sociale Raad dus een aantal kleine, gerichte acties voeren. De vraag is wel of de stad, die deze zomer nog de kotenstop verstrengde, veel oren zal hebben naar de argumenten van de studenten.

OFFICIËLE OPENING NIEUWE WOONBLOKKEN OP ARENBERGCAMPUS

Student, wat verkies je: dwaas of slecht?

Etna en Vesuvius, naar de vuurrode kleur van de gebruikte materialen, zijn de nieuwe woonblokken op de Arenbergwoonwijk. Donderdag 16 oktober werden ze officieel geopend, al was men wel vergeten de studenten daarop uit te nodigen.

Hanne Vermeiren

Vorig jaar verdween Terbank en was er een nijpend kotentekort. De belofte van 160 nieuwe kamers werd gemaakt, en ziehier: Etna en Vesuvius, goed voor dat exact aantal kamers in de traditionele stijl van de Arenberg-

woonwijk, ook wel Cité genoemd. Het geheel heeft 5 miljoen euro gekost, maar daarvoor zijn er naast de kamers en de ingerichte keukens per tien personen, ook een binnenplein en een *gemeenschappelijke schoendoos*, volgens Goedseels, Algemeen Beheerder van de K.U.Leuven. Die schoendoos is een gemeenschappelijke ruimte, bestaande uit glas en daarmee erg uitnodigend, waar later nog een geschikt aantal stoelen zal komen en een televisietoestel.

Dat alles is voor de studenten, uiteraard. Dat die niet uitgenodigd waren, viel pijnlijk scherp op bij de aanvang van de officiële opening. Iemand was vergeten de studenten uit te nodigen, maar volgens een ander was er een communicatieprobleem geweest. Uiteindelijk

moest uw Veto-reporter de studenten uit hun kamers halen. Hun woonblokken werden vandaag geopend, dat wisten ze wel, maar er was hen verteld dat ze niet mochten komen.

Na het verplichte woordje vooraf kwam een gratis drankje. Algemeen Beheerder Vic Goedseels sprak over een meerwaarde voor de Arenbergwijk, een verrijking van de site. De woonblokken zijn duurzaam en energiezuinig, volgens hem, met bijkomende isolatie, energiezuinige ketels en modern comfort. Ze kregen hun naam naar de vuurrode kleur van de stenen die werden gebruikt en vervolledigen zo de afsluiting van de wijk.

Ten slotte werd door Goedseels en Dirk van Gerven, coördinator Studentenbeleid, de

officiële plakkaat met een verwarrende Latijnse tekst onthuld. Die tekst, een opdracht voor de studenten, luidt: "Cycloop, Etna bewoner, zoon van Neptunus, wat verkies je, dwaas of slecht te lijken?" Ook onze wenkbrouwen gingen even de hoogte in. De uitleg die eraan gegeven werd, was dat de cyclopien eigenlijk vredelievende en intelligente mythische wezens waren die de bliksems van Jupiter maakten. Door een of andere *journalist*, zo zei Goedseels, werden ze in een slecht daglicht geplaatst. Sindsdien hadden de cyclopien te kampen met een imago-probleem, ze konden enkel dwaas zijn, of slecht.

Daar ligt de boodschap voor de studenten die de nieuwe blokken bewonen. Ze mogen niet beoordeeld worden op een imago dat hen door anderen opgedrongen wordt, maar moeten hun waarden, in overeenstemming met hun kennis en kunde, uitdragen zoals de cyclopien ook hun bliksems uitdroegen aan de goden. Zelfs die uitleg klonk ons wat vreemd in de oren, maar de gratis broodjes en drank, maakten veel goed.

VRIJE TRIBUNE

Waarom worden kansen niet gegrepen?

Een gemiste kans. In deze tijden waarin Europa kreunt en steunt onder de ontkerstening en allen, inderdaad allen, moeten samenwerken om de Kerk recht te houden, blijkt er van die zeer oprechte wil tot samenwerking niet altijd veel in huis te komen. Twee van de kleinste faculteitskringen van de universiteit zijn met elkaar verbonden door het ressorteren van studenten onder kerkelijke faculteiten. Niet alleen moeten we pragmatisch onze aantallen bundelen, we hebben ook de plicht, onze toekomstige leidinggevende posities in de kerkgemeenschap in acht genomen, de Kerk van de broodnodige samenwerking te voorzien, en dit op alle niveau's.

De meerderheid der lezers zal zich nu afvragen waarvoor de heisa, waarop deze brief insinueert, nu goed voor is. Canonica, de kring van de Bijzondere Faculteit Kerkelijk Recht, beschikt nu reeds sinds enkele jaren niet meer over een kast waarin ze haar spullen kan stockeren. Evenzeer als de grote kringen en alle kleine, heeft Canonica een werking die toch enige materiële middelen vereist. Tot 2002 werd dan maar alles in de kelder van een alomvermaarde ex-Canonicapreses ondergebracht.

Nu tikt de biologische klok onverdroten verder, zelfs voor studenten kerkelijk recht, al vertoeven ze vier keer zo lang te Leuven dan de gemiddelde student. Ooit moest het er van komen: gezinsuitbreiding! De kelder diende te worden ontruimd, voorraden luiers en papflessen vervingen de bijna gesacraliseerde en soms door diezelfde ex-preses van illustraties voorziene Canonica-documenten en, niet te versmaden, de stalen van de semestriële miswijnpreefavond. Momenteel staan die kostbare perkamenten en papyri, waartussen onder andere de vermeende door de vier evangelisten en Petrus geschreven wetboeken in terug te vinden zijn, verlucht inderdaad met ondertussen nieuwe wijnstalen, op de kamers van mezelf en de vice-preses van Canonica. Vorig jaar hebben we beiden twee vakken wiskunde gevolgd om al die dingen te stapelen op een zo efficiënt mogelijke manier.

Vol enthousiasme en vol van vreugde om ons bestaan, togen we naar Katechetika, de kring van de Faculteit Godgeleerdheid en als zodanig ons het meest nabij door het gedeelde goddelijk zendingsgevoel. Persoonlijk ben ik nog steeds fier een wapenbroeder bij Katechetika te zijn, daar is mijn studentenleven ooit begonnen. Bij een Katechetika-activiteit heb ik na anderhalve maand te Leuven voor het eerst de reeds

vermelde ex-Canonicapreses gezien. Vol glorie en vreugde werd de kerkjuridische delegatie ontvangen en opgenomen in een luid joelende corona: de faculteitskringen der kerkelijke faculteiten waren één in de strijd. Na deze eerste keer, heb ik nog meermaals de samenwerking tussen Katechetika en Canonica mogen smaken. De vleugel die ter beschikking wordt gesteld van Katechetika om haar cursusdienst, informatica-eenheid en vergaderlokalen onder te brengen, is groot genoeg, zo dachten we, om een kast in onder te brengen. Blijkbaar hadden we het verkeerd voor. Katechetika besliste op zijn Algemene Vergadering van afgelopen woensdag 8 oktober niet op ons verzoek in te gaan.

Waarom richtten we ons tot Katechetika, onze bevoorrechte partner, met deze vraag. Onze eigen faculteit beschikt zelfs niet over de ruimte voor een kast. Katechetika daarentegen heeft voldoende ruimte. In de lokalen die Katechetika ter beschikking heeft, kun je makkelijk al hun Vlaamse studenten, ook de doctorandi, plaatsen zonder dat je de meubelen moet verwijderen. Zij die het Engelstalige programma volgen, zie je enkel in de gang, wanneer ze aanschrijven om een cursus te kopen. Ruimte zat dus. Bovendien zijn deze lokalen dicht bij die van de Bijzondere Faculteit Kerkelijk Recht gelegen, namelijk drie verdiepen en twee deuren verder. In ruil voor een beetje ruimte, zouden we hen zonder dralen helpen door onze connecties, die tot diep in het Vaticaan reiken, ter leniging van hun noden. Deze connecties hebben blijkbaar aanleiding gegeven tot angst voor Canonica, en daarom wilde Katechetika afstand houden.

Dit nu is jammer! Door Canonica enige ruimte ter beschikking te stellen, zou Katechetika Canonica beschermend hebben omarmd, als het ware zoals de zuilen van Bernini op het Sint-Pietersplein het daar bij gelegenheid verzamelde deel van het Volk Gods omarmen. Door Canonica op die manier hulp te verlenen, zouden we ons tot veel verplicht gevoeld hebben. Inderdaad een gemiste kans! Dus roept Canonica, geen onderdak krijsende voor zijn kast bij de Katechetika-herberg, kringen, gebouwenbeheerders, decanen en, zeker niet in de laatste plaats, de rector op om te inventariseren of zij nog wel ruimte voor ons hebben! Wij zullen u immens dankbaar zijn.

Kenneth Van Hecke, Preses Canonica

KRUISWOORDRAADSEL

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1										
2		■							■	
3			■					■		
4				■						
5					■					
6						■				
7							■			
8			■					■		
9		■							■	
10										

Horizontaal

1 Beschuldigde op proces-Cools 2 Meisjesnaam 3 Milligram - Depressief - Achtervoegsel voor Venezuelaanse websites 4 Klanknabootsing - Vak 5 Jongensnaam - Kregel 6 Muziekterm - Graanopslagplaats 7 Een bepaald persoon - Vruchtendrank 8 Business Lease - Binnenkort inwoner van de Europese unie - Frans lidwoord 9 Sportbeoefenaar 10 Belaagd onderdeel van de Amerikaanse bevolking

Verticaal

1 Verenigbaar 2 Halsjuk 3 South Dakota - Bedrijf (Eng.) - Soortelijk gewicht 4 Vod - Rit 5 Om het bedoelde heen - Kabel 6 Eerste Chinese ruimtevaarder - Wapen 7 Jaargetijden - Pausnaam 8 Voorzetsel - Egyptische vogel - Rock 'n Roll 9 Gewoonlijk 10 Die kunnen bij de VLD terecht

Dries De Smet

COLUMN

Vuilneusophaling

Het is een jaarlijks wederkerend cliché. Als de eerste blaadjes van de bomen vallen, beginnen de neuzen te lopen. Nu heb ik het hele jaar door last van een snotneus - mijn broertje is tenslotte nog maar 11, en dus, al mag ik het niemand zeggen, slaagt mijn moeder erin om elke zondagavond een zakdoekje klaar te leggen.

Toen ik vorige week uit Leuven huiswaarts keerde, zat er naast mij een dame. Ze had vermoedelijk de hele dag gewerkt en had er helaas duidelijk niet op gerekend dat haar neus het uitgerekend vandaag op een lopen zou zetten. Verstoken van een zakdoek, maakte ze er een sport van om met gelijke intervallen van ongeveer 30 seconden haar neus op te trekken. Om bloednerveus van te worden. Kregelig werd ik ervan.

Ik begrijp dat wel. Als het lot der lopende neuzen je plotseling overvalt en er is geen zakdoek voorhanden, heb je maar twee uitwegen. Ofwel doe je net als die al te ijverige student en ga je mouwvegen, al is dat niet echt kies. Ofwel haal je voortdurend je neus op. Maar naast het produceren van akelige geluidjes, heeft dat nog een belangrijker nadeel: het is geen

waterdicht systeem. Er gaat al eens iets lopen of er verschijnt een belletje onderaan de neusopening.

Dat laatste overkwam de dame naast me toen de trein aanstalten maakte om het station van Brugge binnen te schuiven. Ik druk niet graag de mensen met hun neus op de feiten, maar hier vond ik het toch niet meer dan een fatsoenlijke plicht.

"Mevrouw," stamelde ik en maakte een veelbetekenend gebaar naar de neus. Net toen de dame in kwestie op het belletje onderaan haar neus duwde, werden we opgeschrikt door een jammerlijke uitschuiver van de conducteur. "Ding-dong. Dames en heren, we komen aan in Brugge." Nu is het zo dat ik, en vele studenten met mij, eigenlijk tijdens het weekend vermager en mijn overtollig aangekomen kilo's vooral te wijten zijn aan mijn weelderige, Leuvense nachtleven. Die kaartjesknippers toch. "Ach wat," mompelde ik, "ik ben al blij dat ik van die neusoptrekster verlost ben," zette me schrap om de wagon te verlaten en haalde zachtjes mijn schouders op. En zij haar neus.

Dries De Smet

VORIGE OPGAVE

Oplossing

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1	P	E	D	A	G	O	G	I	E	K
2	J	■	K	L	A	G	E	R	■	A
3	N	T	■	S	P	E	K	■	K	N
4	S	H	E	■	E	N	■	A	R	S
5	T	E	R	E	N	■	S	M	O	S
6	I	S	O	S	■	S	T	R	O	P
7	L	I	P	■	O	T	■	O	S	E
8	L	S	■	O	L	E	N	■	T	L
9	E	■	A	N	A	N	A	S	■	E
10	R	E	D	E	V	O	E	R	E	N

www.veto.be

Veto bij je thuis?

Neem een abonnement:
voor 10 euro wekelijks
in je bus.

www.veto.be

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN

Gratis UUR KULTUUR

Woensdag 22 oktober, 22u

Jazzconcert met het Jan De Haas Quintet

Met inleiding om 21u door Marc Van Den Hoof

Grote Aula, MTC, Sint Michielsstr.6
i.s.m. JazzLabSeries

Verschuivingen aan de Alma-top

Dat het rommelt bij Alma, is al langer algemeen bekend. Vorige week hebben zich echter belangrijke nieuwe ontwikkelingen voorgedaan. Studentencoördinator Dirk Van Gerven heeft namelijk ontslag genomen als voorzitter van de Raad van Bestuur van Alma.

Laurens De Koster

De Raad van Bestuur is het belangrijkste orgaan van Alma en bepaalt de algemene strategie van de studentenrestaurants. Vorige week werd er een bijzondere vergadering van de Raad van Bestuur bijeengeroepen naar aanleiding van de precaire financiële situatie van het bedrijf en wie daarvoor verantwoordelijk is.

Sinds het slecht gaat met Alma, zijn daarvoor in de wandelgangen meestal twee hoofdschuldigen naar voor geschoven: prof. Dirk Van Gerven en Marleen Verlinden, de directeur van Alma. Verschillende figuren uit de sociale sector sturen dan ook al een tijdje aan op hun vervanging. Uiteindelijk is Van Gerven nu dus geen voorzitter meer van de Raad van Bestuur. Hij wordt tijdelijk vervangen door Hedwige Nuyens, financieel directeur van de K.U.Leuven.

Sociale Raad, dat de studentenbelangen in Alma verdedigt, is gelukkig met de beslissing van Van Gerven. Voorzitter en Alma-medebeheerder Bavo Cumps: "Inderdaad, we hebben zelf ook aangedrongen op zijn ontslag." Over de vervangster van Van Gerven zegt hij het volgende: "Ze is maar voor zes maanden voorzitter van de Raad van Bestuur, tot de K.U.Leuven een geschikte vervanger vindt. Op het ogenblik is ze wel een goede voorzitter, omdat ze waarschijnlijk de meeste expertise heeft."

Twee weken geleden al, lieten zowel Sociale Raad als Kringraad, een andere geleding van de studentenkoepel LOKO, weten dat ze ook aansturen op de vervanging van Van Gerven als studentencoördinator. Dit staat echter los van zijn

voorzitterschap in de Raad van Bestuur van Alma. Het is ook niet vanzelfsprekend dat een eventuele nieuwe studentencoördinator ook voorzitter van de Raad van Bestuur van Alma zou worden.

Stemming

Dirk Van Gerven is echter niet de enige die een stap opzij zet bij Alma. Ook Brecht Speybrouck, studentenvertegenwoordiger in de Raad van Bestuur, heeft ontslag genomen uit zijn functie. Hij lag zwaar onder vuur bij Sociale Raad omdat hij als een van de enigen de positie van Marleen Verlinden bleef verdedigen. Vooral het feit dat hij een lezersbrief naar Veto stuurde om zijn positie te verduidelijken, werd hem kwalijk genomen. Speybrouck zou ook hebben laten verstaan dat hij niet altijd de democratische stemming bij Sociale Raad zou volgen. De ontevredenheid bij Sociale Raad ging zelfs zo ver dat er vorige week werd gestemd over een motie van wantrouwen. Die haalde het uiteindelijk niet, maar Speybrouck kreeg toch een blaam, waarop hij zijn conclusies trok en ontslag nam.

Misschien ietwat verrassend is dat directeur Marleen Verlinden bij Alma relatief stevig op post blijft. De Raad van Bestuur besliste om haar nog voor zes maanden het vertrouwen te geven, daarna wordt ze opnieuw geëvalueerd. Er zijn verschillende redenen waarom Verlinden ondanks alle kritiek toch nog op post kan blijven. Ten eerste menden enkele waarnemers dat haar capaciteiten niet ten volle tot uiting kwamen, omdat Van Gerven zich te veel met het beleid van Alma bemoeide en ten tweede zou er een ernstig continuïteitsprobleem ontstaan mocht Verlinden nu vertrekken. De voorbije maanden en jaren zijn immers zowat alle andere kaderleden al opgestapt bij Alma. Voorlopig behoudt Marleen Verlinden dus nog de leiding van het onthoofde Alma, in wat waarschijnlijk haar laatste kans is om de scheefgegroeide situatie bij Alma recht te trekken.

INTERNE HERVORMINGEN AAN DE K.U.LEUVEN (2)

Excellentie-Polen en andere buitenlanders

De rector moet niet meer verkozen worden en de democratische Academische Raad wordt afgeschaft. Het zijn maar twee elementen uit de hervormingsplannen van de rector, maar die bleken al meer dan genoeg om studenten en academisch personeel te doen steigeren. Rond deze tijd is rector André Oosterlinck dan ook druk bezig met de verdediging van zijn plannen, die uitgewerkt zijn in de *Discussienota Strategie, Beleid en Organisatie K.U.Leuven*. Voorlopig is de nota – versie 8 al ondertussen – nog niet helemaal publiek, maar Veto mocht hem al inkijken.

Laurens De Koster

De nota begint met een misschien ietwat verrassend uitgangspunt: de universiteit is meer en meer verantwoordelijk aan de overheid. In ruil voor de vrijheid van de universiteit — die met overheidsgeld wordt betaald — moet de universiteit zorgen voor kwaliteitsvol onderwijs, vernieuwend onderzoek en ook nog aan 'maatschappelijke dienstverlening' doen. Vooral wat die eerste twee opdrachten betreft, is er een duidelijke trend zichtbaar die streeft naar meer meetbaarheid. Daarom, zo betoogt de nota, moet de besluitvorming aan de K.U.Leuven transparanter en professioneler verlopen.

Dat betekent echter niet dat de faculteiten minder in de pap te brokken zullen hebben, integendeel. Volgens de nota is meer decentrale besluitvorming essentieel om de "leidende plaats in het academisch onderwijs en onderzoek die de K.U.Leuven bezit, verder te consolideren en te versterken."

Een ander uitgangspunt is dat de K.U.Leuven zijn rol wil spelen als volwaardig lid van de LERU, de *League of European Research Intensive Universities*. Dat is een vereniging van een aantal universiteiten, die er prat op gaan tot de top te behoren wat onderzoek betreft.

Om die ambitie waar te maken, zou er een grote vernieuwing komen: de zogenaamde *excellentiepolen*. Dat houdt in dat de K.U.Leuven op een tien- à twintigtal onderzoeksdomeinen tot de absolute wereldtop gaat behoren. Die

excellentiepolen, die verspreid zijn over de drie groepen (humane, exacte en biomedische wetenschappen), zouden kunnen rekenen op een ernstige verhoging van de middelen voor onderzoek.

Anderzijds moet de K.U.Leuven op alle andere gebieden degelijk onderzoek blijven voeren. Nieuw daarbij is dat de onderzoeksresultaten steeds meer gemeten zullen worden, onder andere door bibliometrisch onderzoek — tellen hoe vaak een bepaalde publicatie wordt geciteerd in de vakliteratuur.

De visie op onderwijs sluit min of meer aan bij die op onderzoek: de K.U.Leuven moet bekend staan als de beste universiteit in Vlaanderen, om zo elk jaar meer dan achttwintigduizend studenten te blijven aantrekken. Doelgerichte en efficiënte communicatie heeft daarin een belangrijke rol te spelen. De grote reclamecampagne van vorig jaar, zal dus niet de laatste geweest zijn.

De K.U.Leuven wil zich echter ook richten op studenten uit het buitenland. De tendens van het groeiende aantal buitenlandse studenten moet nog versterkt worden, maar niet elke buitenlandse student is welkom: de K.U.Leuven "wil duidelijk de betere student aantrekken", aldus de nota.

Weerspiegeling

De nieuwe structuur van de K.U.Leuven, zoals die in de nota wordt voorgesteld, moet zo opgesteld worden dat ze de bovenstaande doelstellingen zo gemakkelijk mogelijk realiseerbaar maakt. De belangrijkste ideeën daarbij zijn onder andere een sterke decentralisatie, niet alleen van het beleid, maar ook van de evaluatie ervan. Die gedecentraliseerde besluitvorming zal wel worden opgevolgd van bovenaf. Verder krijgen de excellentiepolen een speciale plaats in de nieuwe structuur: ze zullen niet langer vallen onder de traditionele indeling in faculteiten, maar rechtstreeks onder de groepen en een speciale cel 'excellentiebeleid'.

Aan de top van de structuur komen de meeste ingrijpende veranderingen. Ten eerste wordt de Academische Raad afgeschaft. Hiertegen was al veel protest te horen, omdat dit orgaan een mooie weerspiegeling was van de verschillende geleidingen van de universiteit: de rector en

zijn medewerkers, de decanen, de assistenten en ook de studenten. De rol van de Academische Raad zou overgenomen worden door de Raad van Beheer en het Gebu (Gemeenschappelijk Bureau). De Raad van Beheer, die nu vooral de beslissingen van de Academische Raad bevestigt, zou iets meer macht krijgen en zou voortaan ook een vertegenwoordiging van academisch personeel, administratief en technisch personeel en studenten bevatten.

Het Gebu, dat bestaat uit de rector en zijn trouwe medewerkers, zou het leeuwendeel van de beslissingen nemen die de hele universiteit aanbelangen. Dit zou wel gebeuren in overleg met de decanen, die advies geven vanuit het nieuwe 'College van Decanen'. Toch lijkt er hier een ernstig democratisch deficit te ontstaan. Het Gebu, dat bestaat uit de mensen die de universiteit *managen*, zou immers ook belangrijke beslissingen over beleid kunnen nemen. Dit in tegenstelling tot de huidige structuur, waarbij het Gebu alleen een uitvoerend en beleidsvoorbereidend orgaan is. Over dit punt, en waarschijnlijk nog vele andere, zal nog uitgebreid gediscussieerd worden als de nota *Strategie, Beleid en Organisatie* in de komende maanden gewikt en gewogen wordt door de verschillende lagen van de universitaire bevolking.

Het jaar van Napoleon

Rector André Oosterlinck maakte bij de opening van het academiejaar duidelijk dat hij in de laatste twee jaren van zijn ambtstermijn nog heel wat hervormingen wil doorvoeren. De studentenvertegenwoordigers zijn daar niet zo gelukkig mee en noemden de rector een nieuwe Napoleon.

In de reeks 'Interne hervormingen aan de K.U.Leuven' zoekt Veto voor u uit wat de plannen van de rector nu precies zijn, welke gevolgen ze zullen hebben en wat de universitaire gemeenschap ervan denkt.

“Ik heb een hekel aan het woord *preses*”

Als eerstekanner burgie liet Joris Vermeiren de toenmalige VTK-preses al weten dat het ooit zijn beurt zou zijn. Vier jaar later en met een paar weken ervaring als vertegenwoordiger van bijna tweeduizend studenten, kent hij het klappen van de zweep al. Als ik hem ergens in de namiddag ontmoet, is het nog pijnlijk vroeg voor Joris. De nacht ervoor had VTK een spetterende discofuif. Niet erg, want met zijn enthousiaste vijftigkoppige presidium voelt hij zich helemaal in zijn nopjes als preses.

Vanessa Vansintjan

Veto: Wat zijn de mooie en minder mooie kanten van het preses-zijn?

Joris: «Het *chique* eraan is dat je overal bij bent en dat je veel in te brengen hebt. Dat is tevens het mindere kantje: je bent altijd bezig met en voor je kring, in mijn geval VTK. Je bent van alles op de hoogte, maar je bent nooit exclusief bezig met iets specifiek en dat ervaar ik tegelijkertijd als een voor- en een nadeel. Maar het mooiste is voor mij dat ik omringd ben door een ploeg die er met volle overtuiging het beste van wil maken.»

“Dat ze je kennen op de faculteit, is soms een nadeel.”

Veto: Bevestig of verwerp het cliché dat je preses bent geworden om dat later op je cv te zetten.

Joris: «In mijn geval verwerp ik dat absoluut. Ik studeer burgerlijk ingenieur-architectuur en ik denk niet dat er in dat milieu ook maar iemand bij stilstaat of je ooit preses bent geweest van VTK of niet. Het kan zijn dat mensen om die reden preses worden, maar bij mij is dat zeker niet het geval.»

Veto: Denk je dat een preses meer macht heeft dan een gewone student?

Joris: «Ik zou niet durven zeggen dat je als preses meer macht hebt, maar het heeft zeker wel z'n voordelen. Dat ze je kennen op de faculteit, bijvoorbeeld, al is dat tevens een nadeel. Sommige proffen kunnen het niet zo goed vinden met VTK, maar dat heb ik zelf nog niet direct ondervonden. Trouwens, het is van 1975 geleden dat er nog iemand van architectuur preses werd en daar reageerde heel het departement positief op.»

Veto: Maakt het een verschil of een preses mannelijk of vrouwelijk is?

Joris: «Er is een verschil, ja. Voor activiteiten zoals cantussen is het als man gemakkelijker om met je stem boven alle troep uit te komen. Maar voor de kringwerking zelf maakt het geen bal uit of je man of vrouw bent. Het draait om je persoonlijkheid, niet om je geslacht. De Landbouwkring heeft nu een vrouwelijke preses, Leentje Bastiaens, en die doet het heel goed. Leentje leidt de onderlinge vergaderingen voor de massacantus in Heverlee, om de eenvoudige reden dat zij daarin de beste is.»

Chemika

Veto: Moet je als preses het goede voorbeeld geven en altijd naar de les gaan?

Joris: (Aarzelend, maar dan resoluut) «Ik ga nooit. Daar heb ik geen tijd voor. Voor ik preses was, was dat ook al zo, maar met het verschil dat ik toen kon uitslapen en nu op tijd uit mijn bed moet voor VTK. Ergens vind ik het spijtig dat ik niet in de lessen ben, vooral omdat het de plaats bij uitstek is waar je in contact komt met de andere studenten, die het erg appreciëren dat je er bent. Maar we hebben dit jaar met het presidium een broodjesbar 's middags en er zijn ook

nieuwe activiteiten zoals quizen en films. Wat anders dus dan een cantus, en je ontmoet er veel volk.»

Veto: Denk je dat het presesschap te combineren is met een relatie?

Joris: «Ik bewijs het! Ik heb een vriendin bij Chemika en het gaat heel goed tussen ons. Het is wel zo dat we weinig tijd hebben samen. We zien elkaar twee keer per week voor maximum een paar uurtjes en we slapen zelden samen. In de weekends proberen we tijd te maken: ik ga één weekend op twee naar huis en het andere houden we voor elkaar. Sommige mensen zouden dat veel te weinig vinden, maar voor ons is dat genoeg. We zijn nu vierenhalf jaar samen en ik ben er zeker van dat onze relatie niet aan mijn presesschap zal bezwijken.»

Ramp

Veto: Hoe reageerden je ouders en je omgeving op je presesschap?

Joris: «Die vonden dat allemaal plezant. Behalve mijn grootouders misschien, die wat vrezen voor mijn studieresultaten. Ze hebben wel een punt natuurlijk, want mijn eindverhandeling is gewoon een ramp. Maar het is een kwestie van prioriteiten stellen en dat heb ik zo aan mijn ouders gezegd. Dit is een kans die ik maar één keer in mijn leven

in op de werkljsten, maar we springen in als er gaten zijn. Ik denk trouwens dat ik op elke activiteit waar ik aanwezig was, mee heb helpen opruimen, dus tot nu toe hebben ze nog niet te klagen gehad (*lacht*). Ik denk niet dat er iets is dat ik liever niet zou doen. Mij hoor je niet echt zeuren over het feit dat ik cantussen moet voorzitten. Voorlopig doe ik alles nog heel graag. Het enige dat misschien problematisch gaat worden, is tijdsgebrek.»

«Mijn belangrijkste taak is om iedereen te motiveren verder te doen zoals ze nu bezig zijn. Eigenlijk heb ik een beetje een hekel aan het woord preses. Ik sta niet boven het presidium, maar er middenin. Het enige verschil met de andere leden is dat ik voor de externe communicatie zorg. Mijn stem is niet meer waard omdat ik preses ben, al is dat in de realiteit vaak wel zo. En ik wil bij deze ook even kwijt dat ik echt een heel goede groep heb, ik ben er vree, vree content van.»

Baileys

Veto: Wat is je limiet om zat te worden?

Joris: «Oei, nu moet ik natuurlijk oppassen met wat ik zeg. Laat ons zeggen dat ik van bier moeilijk zat word. Het is pas als ik in de wind ben en daarna overschakel op whisky of Baileys, dat ik crash. Maar goed, ik denk dat mijn limiet tussen de vijftien en de achttien pinten ligt. Daarna ben ik *canard*. Het hangt allemaal ook af van de tijdsperiode. Als je van zes uur 's avonds tot zes uur 's morgens doorzakt, ja, dan krijg ik er ook gemakkelijk 24 binnen. Het is eigenlijk toch wel moeilijk om daar een exact getal op te plakken.»

Veto: Volgende vraag dan maar: vergroot het presesschap je erotische uitstraling? Hoge functies trekken aan, naar het schijnt.

Joris: «Bij de eerstekanners merk je dat wel, ja. Op het schachtenweekend bijvoorbeeld, komt er per avond wel meer dan een meisje tegen je heen aanrijden, als je snapt wat ik bedoel. Maar ik heb een vriendin, dus let ik daar eigenlijk niet zo op. Maar er is zeker wel iets van aan. Ik denk trouwens dat dat voor het hele presidium geldt. Het voordeel is ook dat je als preses of presidiumlid anders dan vroeger niet veel moeite moet doen, als je iemand zou zien zitten. Kom je de fakbar binnen, dan stappen de mensen gemakkelijk op je af, zelfs als je ze niet kent. Als preses kun je gewoonweg niet iedereen kennen, zeker niet bij ons (*het gaat hier om ongeveer 1800 studenten, vv*), maar iedereen kent jou wel. De drempel om aangesproken te worden, ligt lager en misschien speelt dat meer dan dat je aantrekkingskracht vergroot door het preses-zijn.»

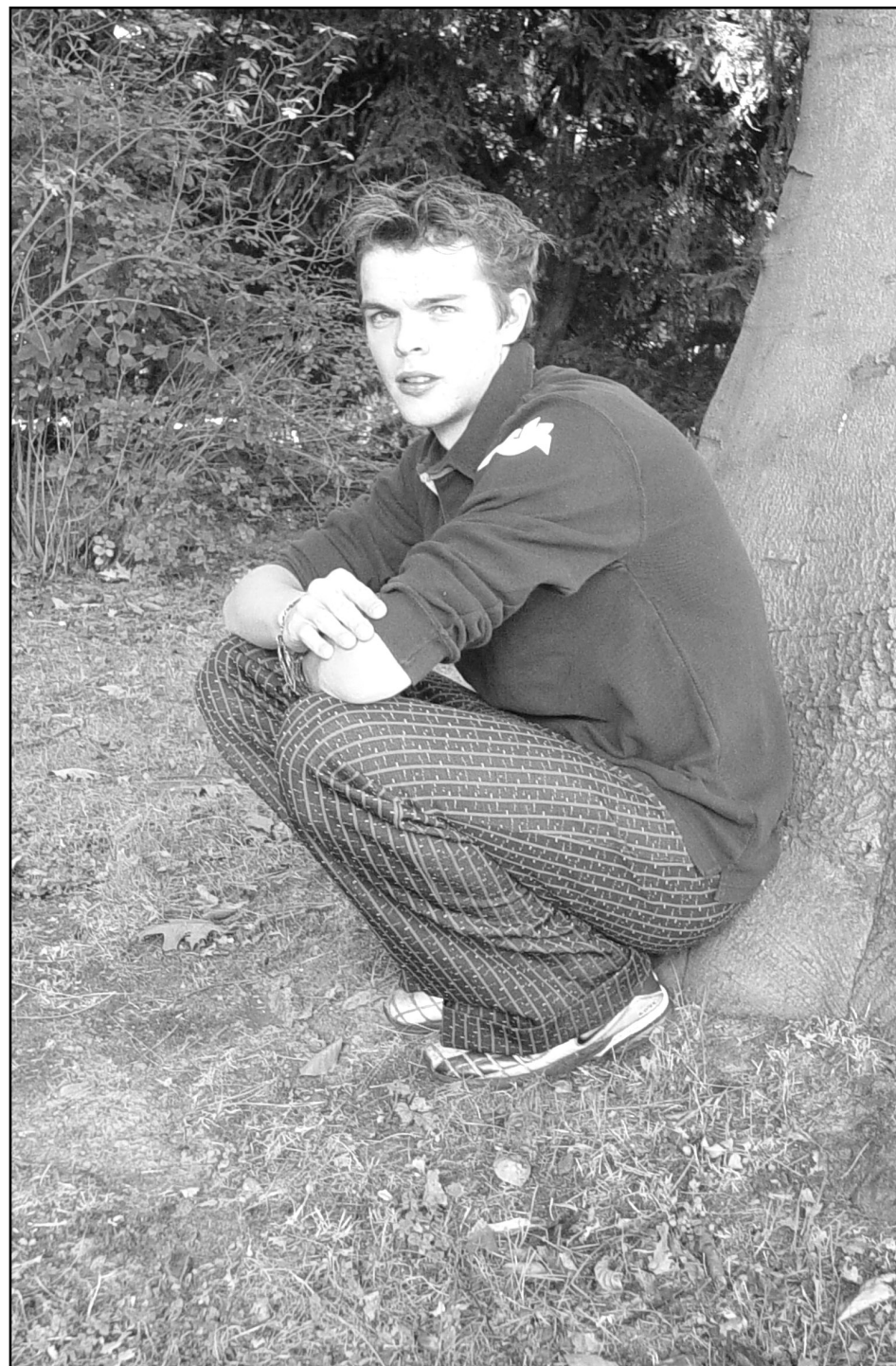
Veto: En dan de vraag van de vorige preses: eet je het liefst spruitjes of witloof?

Joris: (moet heel lang nadenken) «Eigenlijk geen een van de twee. Hiernaast moet ik echt diep nadenken over hoelang het geleden is dat ik één van de twee nog gegeten heb. Spruitjes heb ik niet meer dan twee of drie keer in mijn leven gegeten, met dikke tegenzin. Laat ik maar voor de witloof gaan, meer specifiek voor hespenrolletjes met kaassaus.»

Veto: Wat is je vraag voor het volgende slachtoffer?

Joris: «Vraag maar hoeveel uur ze gemiddeld kunnen slapen per nacht. Bij mij is dat tussen de vier en de zes uur, meer lukt me echt niet.»

www.vtk.be

“Weg die bommen! Werk verdomme!”

Op 23 oktober 1983 betoogden 400.000 mensen tegen de plaatsing van Amerikaanse kruisraketten op Belgische bodem. Tien jaar later is de strijd nog steeds niet over. Zaterdag gaan de Leuvenaars immers mee bomstoppen op en rond SHAPE, het militaire hoofdkwartier van de NAVO in Bergen. Kop van jut zijn de omstreden kernwapens.

Ruben Lecok

“Weg die bommen! Werk verdomme!”, was één van de vele slogans waarmee de 400.000 betogers gestalte gaven aan de antirakettenbetoging van 1983, de grootste demonstratie die België ooit gezien had. Twee decennia later heeft deze slogan zijn realiteitswaarde nog niet verloren. Niet alleen telt ons land momenteel een slordige 600.000 werklozen, ook de strijd tegen het verblijf van destructieve wapens op Belgisch grondgebied gaat onverminderd voort. De vele *bomspotting-acties* hebben totnogtoe zeer weinig resultaat opgeleverd. Met de overgang van *bomspotting* naar *bomstopping* breiden de organisatoren hun arsenaal aan actiemiddelen gestadig uit.

De grote betoging van 1983 te Brussel was de derde antirakettenbetoging sinds het NAVO-besluit van 1979. Toen stelden de Verenigde Staten de Sovjet-Unie een ultimatum: de Russen moesten hun op het Westen gerichte raketten weghalen, of anders zou de NAVO 572 raketten plaatsen in West-Europa. Het was de Amerikaanse President Ronald Reagan die deze dreiging ook effectief wilde uitvoeren. Niet alleen de Belgische, maar de gehele Europese publieke opinie was geschokt. Men was bang voor een nieuwe wapenwedloop en boos omdat Washington besliste wat er in Europa moest gebeuren. Ondanks de betogingen, de heftige debatten in Kamer en Senaat en een bezoekje van de toenmalig Eerste Minister Wilfried Martens aan het Witte Huis, werden de kernraketten wel degelijk opgesteld.

Engagement

De vredesacties van de daaropvolgende jaren hebben nooit meer een dergelijk massaal karakter gekend. Niettemin namen vele mensen de afgelopen jaren deel aan de *bomspotting-acties* in Kleine Brogel. De demonstranten waren *burgerlijk ongehoorzaam* en drongen steeds zonder toestemming de militaire basis binnen op zoek naar Amerikaanse kernbommen. Ook werden er honderden klachten ingediend tegen de aanwezigheid van deze kernwapens in ons land. Het resultaat is echter vrij summier. De regering stelt zich steeds opvallend onwetend op en het gerecht kan blijkbaar geen juridisch gevolg geven. Het politiek engagement blijft dan ook bij enkele moedige parlementsleden die hun broek scheuren aan de prikkeldraad rondom het militair domein.

Ongeveer tweeduizend mensen gingen op zaterdag 5 oktober 2002 in op de vraag van het *Forum voor Vredesactie, Bomspotting vzw* en *Voor Moeder Aarde* om een laatste maal te *bomspotten* op de militaire basis van Kleine Brogel. Vijfhonderd activisten slaagden erin om op het militaire domein te stappen en zelfs te picknicken. In totaal arresteerde de politie die dag 1117 demonstranten. Zij werden 's avonds weer vrijgelaten. Volgens de vredesactivisten heeft het Belgische kernwapenbeleid alle legitimiteit verloren. “In 1996 heeft het Internationaal Gerechtshof van Den Haag het gebruik van alsook het dreigen met kernwapens illegaal verklaard. Door het paraat houden van dergelijke massavernietigingswapens maakt ons land zich schuldig aan oorlogsmisdaden en misdaden tegen de mensheid”. Het Vredesforum wil dat de procureur een onderzoek start naar de illegaliteit van kernwapens in België. Verder dient de Belgische regering te pleiten voor een

denuclearisering van de NAVO-strategie. Ten slotte vragen zij de oprichting van een parlementaire onderzoekscommissie om de uitspraak van het Internationaal Gerechtshof verder te bestuderen.

Verf

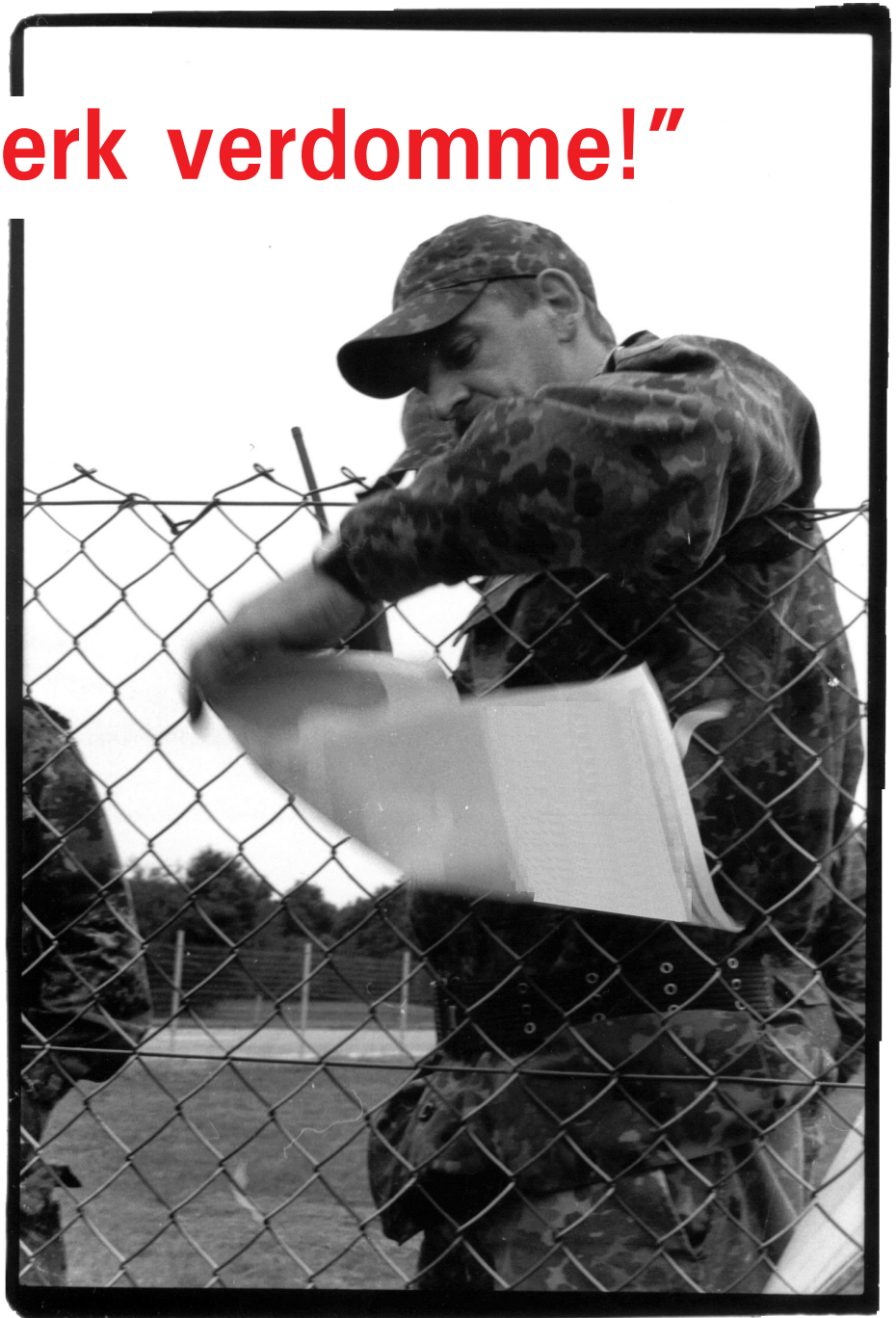
Omtrent de interpretatie van deze uitspraak bestaan er immers verschillende opvattingen. Reeds in 1999 relativeerde Jan Wouters (hoogleraar internationaal recht aan de K.U.Leuven) de draagwijdte die door het Vredesforum aan de rechterlijke beslissingen wordt toegedicht. “Het advies is op enorm verdeelde wijze tot stand gekomen. Je zag meteen de klassieke tegenstellingen tussen diegenen die vinden dat kernwapens van vitaal belang zijn — vooral de leden van de VN-veiligheidsraad — en diegenen die kernwapens van de planeet willen bannen. De tweede groep gebruikt daarvoor een amalgaam van principes en verdragen. Er heerst geen consensus over de illegaliteit van kernwapens, dat is duidelijk. Het is vrij simplistisch om te stellen dat het Internationaal Gerechtshof kernwapens verboden heeft,” aldus professor Wouters.

Aangezien de vredesactivisten totnogtoe bot vingen, zullen zij voor hun volgende acties een nieuwe strategie hanteren. De *bomspotters* worden met name *bomstoppers*. Met de organisatie van *effectieve ontwapeningsacties* gaat de nieuwe aanpak duidelijk een stap verder. Men wil overgaan tot het zelf ontwapenen van het kernwapensysteem. En dit steeds strikt gewelddoos. De activisten verduidelijken het als volgt: “De hoeksteen van mogelijk kernwapengebruik wordt onder andere gevormd door de F16, die de kernbommen naar hun doelwit brengt. Een dergelijk vliegtuig is een zeer kwetsbaar toestel bestaande uit allerlei ingewikkelde apparatuur. Met bijvoorbeeld een creatief laagje verf kan dit alles buiten werking gesteld worden. Meer hoeft dat niet te zijn.” Ook worden er in vele regio's van het land trainingen *gewelddoze actie* georganiseerd en de effectieve ontwapeningsacties ingestudeerd.

Naast deze ‘nieuwe’ aanpak is er ook de verbreding van de acties naar andere plaatsen in ons land die verband houden met het verblijf van kernwapens op Belgische bodem. In het licht van deze verbreding gaan enkele Leuvenaars zaterdag mee *bomstoppen* op en rond SHAPE, het militaire hoofdkwartier van de NAVO in Bergen. Zij gaan hiermee in op de uitnodiging van *Bomspotting vzw, Forum voor Vredesactie* en *Voor Moeder Aarde*. “Get in Shape” is een groots opgezette actie. Vanuit 23 Belgische steden en gemeenten vertrekken er op 25 oktober vele bussen naar Bergen.

Niet alleen valt de legaliteit van kernwapens te betwisten, ook hun betekenis in een multipolaire wereld is vaak ver zoek. Tijdens de Koude Oorlog speelden kernwapens een stabiliserende rol door het principe van *Mutual Assured Destruction (MAD)*. De stabiliserende kracht bestond eruit dat zowel de VS als de Sovjet-Unie nooit als eerste een aanval zouden durven inzetten. Beide mogendheden beseften immers dat ze niet in staat waren alle atoombasissen van de ander in één maal te vernietigen. En dat ze bijgevolg de gekaatste ‘bal’ konden terug verwachten. Vandaag de dag spelen de vijandigheden zich veel minder af tussen de staten, dan wel over de staatsgrenzen heen. Zo opereert het geduchte *internationaal terrorisme* vanuit wereldwijde netwerken, die niet te bestrijden zijn met een atoomwapen. De oorlog in Irak alsook de argwaan van de VS ten aanzien van de ‘schurkenstaten’ Noord-Korea en Iran duiden evenwel aan dat de angst voor het bezit van atoomwapens verre van verdwenen is. Misschien klinkt het antwoord van de *bomstoppers* dan zo gek nog niet: “Iedereen gelijk voor de wet, kernwapens de wereld uit!”.

www.bomspotting.be

ERASMUSDAGBOEK UIT HONGARIJE

“Iets te veel Palinka gedrinka...”

Terwijl ik dit stuk schrijf, staan hier vijf Mexicaanse chica's tegen mekaar te brullen, probeert een Spanjaard een grap in het Engels te vertellen - wat al een grap op zich is - en helpt een Duitser een Amerikaan Duitsland op de kaart te vinden. Ook dat is Erasmus. Het leren kennen van nieuwe mensen, het proeven van nieuwe culturen en uiteindelijk ontdekken dat we eigenlijk niet zoveel van mekaar verschillen. Een paar weken geleden organiseerde een vriendin een 'battle of the countries'.

Iedereen moest iets typisch van zijn of haar land meebrengen. De mensen die mij kennen, weten dat ik niet meteen uitblink in originaliteit en dus hield ik het maar op bier met plattekaas en radijsjes, wat al bij al op heel wat bijval kon rekenen. Het bier gutste naar binnen en de radijsjes vlogen door de woonkamer. Opdracht volbracht. Reken daar nog de Hollandse jenever, Schotse whisky, Griekse uso, Engelse brandy, Franse rode wijn, Portugese porto, Spaanse sangria en Hongaarse palinka bij en u kan al raden waar het feestje op uitgedraaid is.

Palinka is trouwens een soort Hongaarse jenever — vermoedelijk een mengeling van alcohol, fruit en buskruit. De palinka die mijn tandepartner mij bij mijn aankomst cadeau heeft gedaan, gebruik ik nu als ontsmettingsmiddel. Gelukkig waren de Amerikanen er nog met hun flessen cola. En de Duitsers? Jaja, die waren er ook met een kom fruitsla. Oogluikend toegestaan door de organisatie, anders

hadden ze echt niks om mee te brengen. Wel leuk is dat Duitsers bij elke house-warming party brood en zout meebrengen. Zout was vroeger een luxegoed en staat dus symbool voor rijkdom, terwijl het brood voedsel symboliseert. Het brood en het zout moeten je dus behoeden voor armoede en honger in je nieuwe woning.

Nu we het toch over tradities en gewoonten hebben; in Hongarije zal je niet zo gauw een vrouw aan de linkerkant van de man zien lopen. Dit gebruik stamt af uit de Middeleeuwen. Ook toen liep de vrouw altijd aan de rechterkant van de ridder. Zoniet kon de, meestal rechtshandige, ridder de vrouw wel eens verwonden bij het trekken van het zwaard. Anderzijds is er ook een Hongaars gezegde dat stelt dat enkel honden en hoeren aan de linkerkant van de man lopen. Een mens zou voor minder links willen lopen. Ikzelf probeerde een Braziliaanse wijs te maken dat het een Belgische traditie is om mensen in de poep te pisen. Echter, na een paar traditionele Braziliaanse houdgrepen, had ik de boodschap wel begrepen..

Pfff, nog een glaasje palinka dan maar.

Corneel Haine

Vanderpoorten denkt aan onderzoeksmaster

Het ziet er naar uit dat minister van Onderwijs Marleen Vanderpoorten (VLD) dan toch zal ingaan op de vraag van de faculteiten Wetenschappen van de Vlaamse universiteiten, om een vijfjarige opleiding mogelijk te maken. De huidige licentiaatsopleiding duurt vier jaar, wat zou betekenen dat ook de master in de toekomst vier jaar zou beslaan. De universiteiten wijzen er echter op dat de meeste masters in het buitenland in het vakgebied vijf jaar duren. De Vlaamse studenten zouden zo een achterstand hebben, ook al is dat vooral een zaak van perceptie.

Vanderpoorten komt nu toch deels tegemoet aan de vragen. Zij gaat akkoord met de universiteiten dat het interessant zou zijn om een vijfjarig traject mogelijk te maken voor de studenten die later onderzoeker willen worden. De Vlaamse studentenkoepel VVS wees er al op dat een studietoelating tot vijf jaar nadelig zou zijn voor de modale student. Wie een jaar langer studeert, voelt dat in zijn portemonnee. Ook de financiering zou niet evident zijn. Vanderpoorten steunt de logica van VVS en stelt daarom de idee van een onderzoeksmaster voor.

De onderzoeksmaster zou een eigensoortige *master-na-master* worden. Iemand kan dus na vier jaar volwaardig master in Wiskunde, Informatica... worden, maar kan toch nog een jaartje langer aan de universiteit blijven om zich zo voor te bereiden op een doctoraat. Het idee zou ook een boost moeten geven aan het aantal onderzoekers in Vlaanderen, die nodig zijn voor de nieuwe kenniseconomie. De minister, die haar plannen vorige week

aankondigde in het Vlaams Parlement, wil nu rond de tafel gaan zitten met de universiteiten om de verdere uitwerking te bespreken. Er is vooralsnog geen sprake van een gelijkaardig initiatief voor andere faculteiten, zoals Letteren, die ook vragende partij waren voor studietoelating.

Protest tegen NSV-aanwezigheid aan de universiteit

Vorige week donderdag organiseerde de extreem-rechtse Nationalistische Studentenvereniging (NSV) een filmavond in één van de auditoria aan de Parkstraat. De NSV wordt algemeen gezien als een recrutingsbasis voor de kaders van het Vlaams Blok. De nieuwe preses van het NSV-Leuven was onder meer al voorzitter van de Vlaams Blok Jongeren en kandidaat voor het Blok in Jette.

Een veertigtal tegenbetogers van kleinlinks hield een protestactie onder de slogan "geen fascistische aan onze universiteit". Zij vinden het niet kunnen dat de NSV, dat niet erkend is als vereniging, ongestoord activiteiten mag organiseren in lokalen van de universiteit. Volgens de Actief Linkse Studenten en de jongerenbeweging van de PVDA, heeft de NSV een gewelddadig verleden en moet ze daarom geweerd worden.

Dat de NSV aula's van de K.U.Leuven gebruikt, is ieder jaar een gevoelig punt. Studentencoördinator Dirk Van Gerven, die instaat voor het toekennen van lokalen, ziet al jaren geen graten in de NSV. Hij wijst op de democratische openheid. In het verleden hekelde studentenkoepel LOKO echter de hypocrisie van de universiteit in

deze materie. Zo werd in 2000 wel een Koerdische avond in een universiteits aula verboden omdat dit de relaties met Turkije in het gedrang zou brengen in het kader van het archeologische Sagalassos-project.

Opvallend was verder dat de politiediensten, die met een tiental mensen aanwezig waren, donderdag toegang had tot de campus en de universiteitsgebouwen. Dat is enkel mogelijk indien de academische overheid hiervoor de toelating heeft gegeven. De universiteit hield dus vooraf rekening met de mogelijkheid van moeilijkheden. Naast wat provocaties van beide zijden, bleven incidenten echter uit.

Veel nieuwe studenten (tand)arts ingeschreven

Het kabinet van de minister van Onderwijs kondigde vorige week aan dat er voor dit academiejaar 663 studenten-arts en 78 studenten-tandarts, zich hebben ingeschreven voor het eerste jaar aan de universiteit. Nochtans mogen er van de federale overheid jaarlijks maximaal 420 artsen en 84 tandartsen instromen in het beroep. Dat betekent dat er dus eigenlijk een 'overschot' is.

Het grotere aantal studenten is het gevolg van de versoepeling van de toelatingsproef die vorig jaar werd doorgevoerd. Die kwam er nadat in sommige kringen de vrees groeide dat er uiteindelijk toch minder artsen zouden afstuderen, wat zou kunnen leiden tot een artsentekort. Niet iedere afgestudeerde arts werkt immers voor de federale gezondheidszorg. Een deel van de studenten kiest voor een onderzoekscarrière of vertrekt naar het buitenland. Het is dus logisch om meer studenten te laten studeren dan het afgesproken contingent.

De K.U.Leuven neemt trouwens de grootste groep studenten geneeskunde voor haar rekening. De helft van de studenten koos voor Leuven. Ruim een kwart studeert in Gent. De faculteit Geneeskunde van de VUB verwelkomt slechts 35 nieuwe studenten (tand-)arts.

Franstalige studenten in verweer tegen Bolognadecreet

De FEF, de koepel van de studenten in Wallonië en Franstalig Brussel, protesteert met klem tegen de manier waarop de minister van Hoger Onderwijs Françoise Dupuis (PS) de Bolognaverklaring probeert in te voeren. De studenten nemen het niet dat de minister zonder enig overleg met personeel of studenten, maar wel met de universiteitsrectoren, verregaande hervormingen van het onderwijslandschap voorstelt.

Vorige week woensdag hield de FEF dan ook een protestactie aan het gebouw van de regering van de Franse Gemeenschap van België. Met bijna achthonderd studenten lieten ze hun ongenoegen merken. De minister van haar kant belooft snel met de studenten te gaan praten en benadrukt dat haar ontwerp-decreet nog volledig voor wijziging vatbaar is. In ieder geval kondigt zich nog een felle discussie aan: de Franstalige studenten staan heel wat kritischer tegenover Bologna dan hun Vlaamse collega's.

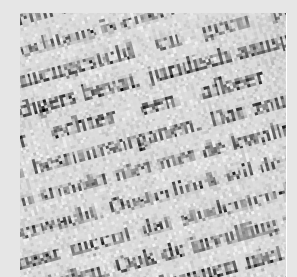
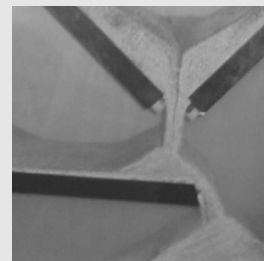
(tl)

Beste drukker,

deze advertentie
(12.5cm breed
19.5cm hoog)
wordt aangeleverd door
Thomas Cook
(Margriet Deblock
09/2484773 of)
per ISDN

Veto zoekt

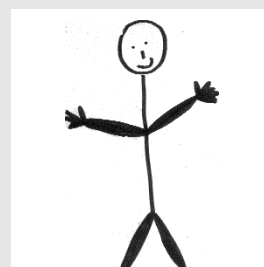
Lay-outer

Cartoonist

Schrijver

Fotograaf

veto@veto.be

Een vak apart

Op 6 november begint de college-reeks rond genderstudies. De colleges willen een dieper inzicht bieden in de man-vrouwverhoudingen en beperken zich daarvoor niet tot één faculteit of wetenschapsgebied. Alle studenten vanaf de tweede cyclus kunnen dit vak dan ook in hun programma opnemen.

Joris Beckers

Gender is de idee van een 'sociaal geslacht', dat niet noodzakelijk overeenkomt met je 'biologische geslacht'. Je kan dus een penis hebben, maar dat wil nog niet zeggen, dat je sociaal gezien ook 'mannelijk gedraagt'. In werkelijkheid is het natuurlijk allemaal nog iets complexer, maar in één zin denkt het genderonderzoek na over de associaties die een cultuur bij mannelijkheid en vrouwelijkheid maakt.

Mars

De genderstudies vonden hun oorsprong in de feministische beweging van de jaren '60, als onderdeel van de algemene vrijheids- en democratiseringsbeweging. Aanvankelijk ging het over *Women's Studies*, waarin men, bijvoorbeeld, expliciet op zoek ging naar vrouwelijke schrijvers of schilders, waarbij men aandacht had voor de biografie van vrouwen, vrouwen in het vroegere politieke en maatschappelijke leven. Hoewel dit perspectief heel wat verborgen geschiedenis van vrouwen aan de oppervlakte bracht, bleek het toch ook nadelen te hebben: de sterke focus op vrouwen en hun ervaringen maakte voor mannen de drempel om zo'n lessenreeks mee te maken erg hoog. In analogie met vrouwenstudies, ontwikkelden zich her en der ook 'mannenstudies'.

Na intense discussies over voor- en nadelen van een optie voor vrouwenstudies dan wel voor genderstudies, werd op vele plaatsen sinds het begin van de jaren '90 de stap gezet naar genderstudies, waarin uitdrukkelijk de wederzijdse beïnvloeding van het denken over mannelijkheid en vrouwelijkheid in bepaalde culturen als object van onderzoek geldt. Het is ook eigen aan genderstudies om de machtsrelaties in genderverhoudingen expliciet te benoemen en zichtbaar te maken.

Als algemene trend gaat 'gender' het strikte hokjesdenken tegen, dat de volledige maatschappij wil determineren. Alsof we het hele leven zouden kunnen denken vanuit tweedelingen: natuur-cultuur, rationaliteit-emotionaliteit, mannelijkheid-vrouwelijkheid, enz. Het leven is echter een complexe structuur, waarin heel wat factoren het leven van een individu bepalen, dat dan niet meer zomaar in een categorie gestoken kan worden.

Dertien donderdagen lang, van november tot maart, wordt dus duidelijk gemaakt, dat het niet zo eenvoudig is als beweren dat mannen van Mars komen en vrouwen van Venus. De invalshoeken om

dit boude standpunt kracht bij te zetten, zijn divers: kunstgeschiedenis, criminologie, pedagogiek, sportwetenschappen... Zo vraagt men zich op 18 december, bijvoorbeeld, af of onze gezinnen zo klein zijn, omdat meer vrouwen uit werken gaan. De dertien lessen worden gegeven door negen verschillende docenten. Professor Veerle Draulans, titularis Genderstudies, begint en eindigt de reeks, maar kondigt hem eerst aan in Veto: «Genderstudies betekenen een verruiming voor de wetenschap. Het is een vrij nieuwe invalshoek die interessante inzichten kan opleveren.»

Droom

Veto: *Het gaat om een interfacultair college; bestaat er dan een soort 'genderonderzoekscentrum'?*

Prof. Veerle Draulans: «Elk vak hoort nu eenmaal bij een faculteit. Voor Genderstudies is dat sociale wetenschappen. Het interfacultaire karakter bestaat erin, dat de lessen gegeven worden door verschillende gastdocenten en dat de studenten uit alle mogelijke richtingen komen. Toch is er ook zorg om doorheen de verschillende benaderingen van de gastdocenten de rode draad nog te blijven zien. In het slotcollege, worden grote lijnen doorheen het geheel getrokken. In de lessenreeks wordt het onderzoek dat reeds gebeurt binnen de diverse faculteiten en departementen bekend gemaakt. Een onderzoekscentrum zou goed zijn voor de coördinatie en verdere uitbouw van alle onderzoeksactiviteiten. Voorlopig is dat echter nog een droom.»

Veto: *Heeft de cursus succes?*

Draulans: «Drie jaar geleden hadden we 64 studenten; het jaar erna waren dat er 75; en vorig jaar zaten we rond de honderd. Dat zijn dan de studenten die examens afleggen. Er zijn ook mensen die het vak uit interesse volgen, maar we richten ons expliciet tot studenten. Daarin verschillen we van de Lessen van de 21ste eeuw (een ander interfacultair college, jb).»

Nieuw

Veto: *De genderstudies hebben een redelijk vrouwelijke voorgeschiedenis; zijn er ook meer meisjes die het vak volgen dan jongens?*

Draulans: «Het is inderdaad zo dat twee derden van de studenten Genderstudies vrouwelijk zijn, maar dat heeft ook te maken met het feit dat we een grote groep studenten uit humane wetenschappen aantrekken en in diverse departementen van humane wetenschappen zijn meisjesstudenten sterk in de meerderheid. We

evolueren wel naar meer evenwicht en aanwezigheid uit alle faculteiten en departementen. Zo volgden de voorbije jaren net zo goed enkele ingenieursstudenten het vak.»

Veto: *Waarom volgt iemand Genderstudies?*

Draulans: «De motivaties van de studenten zijn heel verscheiden. Sommigen volgen het vak om een heel functionele reden, zoals de thesis. Anderen komen uit nieuwsgierigheid of interesse. Studenten positieve wetenschappen zeggen dat ze 'eens iets heel anders' in hun programma willen. Voor een deel van de studenten werkt het echt als een *eye-opener*, een vak waar totaal nieuwe

vragen worden gesteld.»

De lessen vinden plaats vanaf donderdag 6 november, van 18u tot 20u in het auditorium Max Weber in de Parkstraat.

Meer info op

www.kuleuven.ac.be/onderwijs/aanbod/syllabi/0325AN.htm.

INTERFACULTAIR IMPROVISATIETORNOOI

Zuig zelf eens iets uit je duim

Zonder improvisatieverleden in Onvoorzienne omstandigheden zouden mensen als Tom Lenaerts en Rob Vanoudenhove niet meer dan namen in het telefoonboek geweest zijn; zonder improvisatie was de beroemde 'Are you talking to me'-scène uit Taxi Driver er nooit geweest. En hoeveel studenten zijn er niet die hun hachje hebben gered door op het examen hun zelfvertrouwen en intellectuele bagage te improviseren?

Hannes Dedeurwaerder

Welaan dan, nu krijg ook jij de kans om naar het sterrendom te klauwen en de hoogste roem te smaken. Op 12 november organiseert het Leuvense studenten-improteam PREPAREE immers een interfacultair improvisatietornooi, waarop u eindelijk eens uw gedacht mag zeggen zonder er eerst over na te denken.

PREPAREE claimt de titel van Leuven's allereerste studenten-improteam. De groep ontstond in oktober 2000 in Heverlee en telt intussen *improvisanten* uit minstens een half dozijn studentenkringen. Ze komen wekelijks samen om te trainen en aldus een volwaardig - hou u vast - amateurimprovisatietheatergezelschap te kunnen heten.

De bedoeling van het tornooi is dat vertegenwoordigers van (uiteeraard zoveel mogelijk) Leuvense studentenkringen elkaar te lijf gaan met alleen de improvisatie als wapen. Een vakbekwame jury - men aast op leden van de drie grootste improvisatiegezelschappen van België, te

weten *InSpiNazie*, *Lunatics* en de Belgische *Improvisatieliga* - zal dit verbale steekspel vervolgens naar waarde oordelen. Immers, met de 24-urenloop, het interfacultair songfestival en het welsprekendheidstornooi komt de interkringencompetitie reeds goed aan bod, maar de theatersport verdient daarin volgens PREPAREE eveneens een plaats. Met het improvisatietornooi moet dat zeker lukken, temeer omdat er mooie prijzen aan verbonden zijn.

Kandidaten worden uiteraard niet voor de leeuwen geworpen. Als je zin hebt om deel te nemen of gewoon vindt dat improviseren je ding is, mag je altijd eens langskomen op één van de wekelijkse trainingen, die elke dinsdag om 20 uur plaatsvinden in het vernieuwde Theokot in Heverlee (vlakbij het Arenbergkasteel). Voorkennis is daarbij niet vereist. Deelnemers kunnen zich aldus het ritme en genre wat eigen maken, terwijl ze op 12 november zelf een namiddagje zullen kunnen oefenen met een professionele trainer van één van België's gerenommeerde gezelschappen.

Het tornooi, bestaande uit een afvalingsronde en vervolgens een finale confrontatie tussen de twee overblijvers, gaat door om 20 uur in aula Zeger van Hee, een relatief kleine zaal die de competitie sfeer en het studentikoos enthousiasme ten volle moeten ondersteunen.

Voor meer informatie en inschrijvingen kan je terecht op de website <http://PREPAREE.vtk.be>. Je kan tevens mailen naar benjamin@vtk.be of bellen naar 0474/904575. Of anders verzin je maar wat...

GROENE DAG VLAAMS-BRABANT - AFDELING LEUVEN

Organiseert in Leuven – Romaanse poort –

een voordrachtenserie :

KIEMEN : op dinsdag 4 november 2003 van 19u30 tot 22u30

VACCINATIESCHADE : op woensdag 19 november 2003 van 19u30 tot 23u00

MASSAGE VANUIT JE HART (I) : op dinsdag 2 december 2003 van 19u30 tot 22u30

MASSAGE VANUIT JE HART (II) : op dinsdag 9 december 2003 van 19u30 tot 22u30

Info en inschrijvingen : leuven@groenedag.org

tel. Andrea: 0476/598218

Toonaangevend muziekonderwijs is jarig

Honderdvijfentwintig jaar geleden stampten enkele geestelijken de muziekschool Het Lemmensinstituut uit de grond en vandaag is het overblijfsel daarvan in Leuven actiever dan ooit, hoewel vele studenten hier dat nog niet weten...

Willem Lamont

Verscholen in het groen, net buiten de ring en op een boogscheut van het UZ Gasthuisberg ligt het Lemmensinstituut, waar je Muziek en Podiumkunsten kunt studeren. Net zoals het Vlekho en het St.-Lucas behoort het Lemmens tot de WENK-groep, de Hogescholen voor Wetenschap en Kunst, die verspreid zijn over heel Vlaanderen. Sinds 2002 maakt het Lemmens ook deel uit van de Associatie K.U.Leuven.

Voor veel studenten in Leuven is het instituut nog een nobele onbekende vanwege zijn ligging buiten het centrum. Toch is het af en toe dichterbij dan je denkt: één keer per week kan je enkele studenten Jazz aan het werk zien in café Apero op de Oude Markt. In het instituut gaan elke maand concerten door en in de toren van de St.-Pieterskerk neemt af en toe een student beiaard plaats om zijn klok- en hamerspel te demonstreren. Het muzikale hoogtepunt vindt traditiegetrouw plaats in februari en maart, want dan worden de Johannes- en de Mattheuspassie opgevoerd. Het Lemmensinstituut herbergt momenteel 500 studenten, 250 docenten, 15 orgels, 280 piano's en 4 klavecimbels. Je kan er na 5 jaar afstuderen als Meester in Muziek of als Meester in Dramatische Kunst (Woordkunst). Het Lemmens is er echter niet altijd geweest in Leuven.

meer uit naar de vorming van musicipedagogen ten behoeve van het algemeen vormend onderwijs op een ogenblik dat de officiële muziek- en conservatoriumwereld nog enkel maar oog had voor het solistische en instrumentale specialistentend. In dezelfde zin werd de opleiding behartigd van dirigenten voor koren, harmonie- en fanfareorkesten en van leiders voor jeugdmuziekateliers, dit alles ten bate van de verheffing van de muziekcultuur aan de brede basis.

In 1971 richtte directeur Jozef Joris de eerste wettelijk erkende muziekhumaniora in het land op, uniek en tot dan toe onbestaand en ondenkbaar binnen het vrij onderwijs. Na enkele jaren mondde deze muziekhumaniora logischerwijze uit in een volledig uitgebouwd conservatorium. In de lijn van de eigen traditie werd deze professionele muziekhogeschool gestoeld op Anglo-Germaanse geest — dit wil zeggen: niet eng verticaal uitgebouwd maar breed en algemeen-cultureel vormend met een voltijdse vijf jaar durende opleiding.

In 1968 verhuisde het instituut van Mechelen naar Leuven, waar sindsdien een volwaardige campus werd uitgebouwd. Verscheidene concertzalen, grote en kleine aula's en les- en musiccerlokalen, naast een groot aantal van orgel of piano voorziene 'studio's' ten gerieve van de noodzakelijke individuele studie van de studenten, die zodoende tegelijk de mogelijkheid en de noodzaak van hun gezamenlijke aanwezigheid op de campus van maandagmorgen tot vrijdagavond bevestigd zien. Tijdens het laatste decennium en mede in het kader van de jongste hogeschooldecreten van 1991 en 1994 volgden de oprichting van de basisopleiding woordkunst, de optie jazz en de afdeling muziektherapie, nu reeds internationaal toonaangevend, waarvan als bewijs mag worden vermeld de door het mondiale forum van de muziektherapie aan hun gerichte uitnodiging voor de inrichting van het Europees congres 1998.

Persoonlijk

“Wat het grootste verschil is met andere opleidingen in Leuven?” krabt studenten-afgevaardigde Bart Van Der Roost zich in de haren. “Wel, het merendeel van de lessen verloopt individueel, je zit dus met z'n tweeën in een lokaaltje en da's net de sterkte van het instituut vind ik; 80% van de lessen zijn op die manier heel praktijkgericht, de enige keer dat je samen met de andere studenten zit, is in het koor of in een bigband bijvoorbeeld. Wij proberen die persoonlijke sfeer ook te behouden bij de activiteiten van het presidium; meer dan de helft van de vaste studenten neemt daaraan deel, dus het bewijs is wel geleverd dat dit een goeie aanpak is. Studenten van 't Lemmens kan je 's avonds trouwens terugvinden aan de Tervuurse Poort, vlakbij het instituut zelf, in de Sunset — het voormalige Boerken Nijs — en Café Du Commerce — niet te verwarren met In De Commerce op het Hooverplein. Da's buiten het centrum maar eigenlijk zijn we nog niet zo ontevreden over de ligging. Voor een buitenstaander klinkt 't Lemmens misschien niet zo bekend in de oren maar ex-studenten zoals Dirk Brassier, Piet Swerts en tientallen anderen worden toch tot de wereldtop gerekend, dat wordt af en toe onderschat. Het spreekt voor zich dat de meeste activiteiten en uitstappen die wij als studentenclub organiseren, draaien rond muziek en woordkunst”.

Proms

Het is trouwens weer die tijd van het jaar wanneer de Belgische student zijn jaarlijkse shot klassieke muziek gaat scoren op de Night Of The Proms in Antwerpen. Wat vindt Bart als geschoold musicus eigenlijk zelf van dit gebeuren? “Het is

natuurlijk een commerciële bedoening, maar wij kijken daar zeker niet op neer, vooral omdat er altijd wel enkele van onze vrienden op het podium staan mee te spelen. Ik vind het maar meer dan normaal dat zeker wij daar met een delegatie naartoe gaan. Voor veel mensen die geen kaas hebben gegeten van klassieke muziek kan dit het eerste stapje zijn naar andere concerten, zoals wij er zelf zo veel organiseren.”

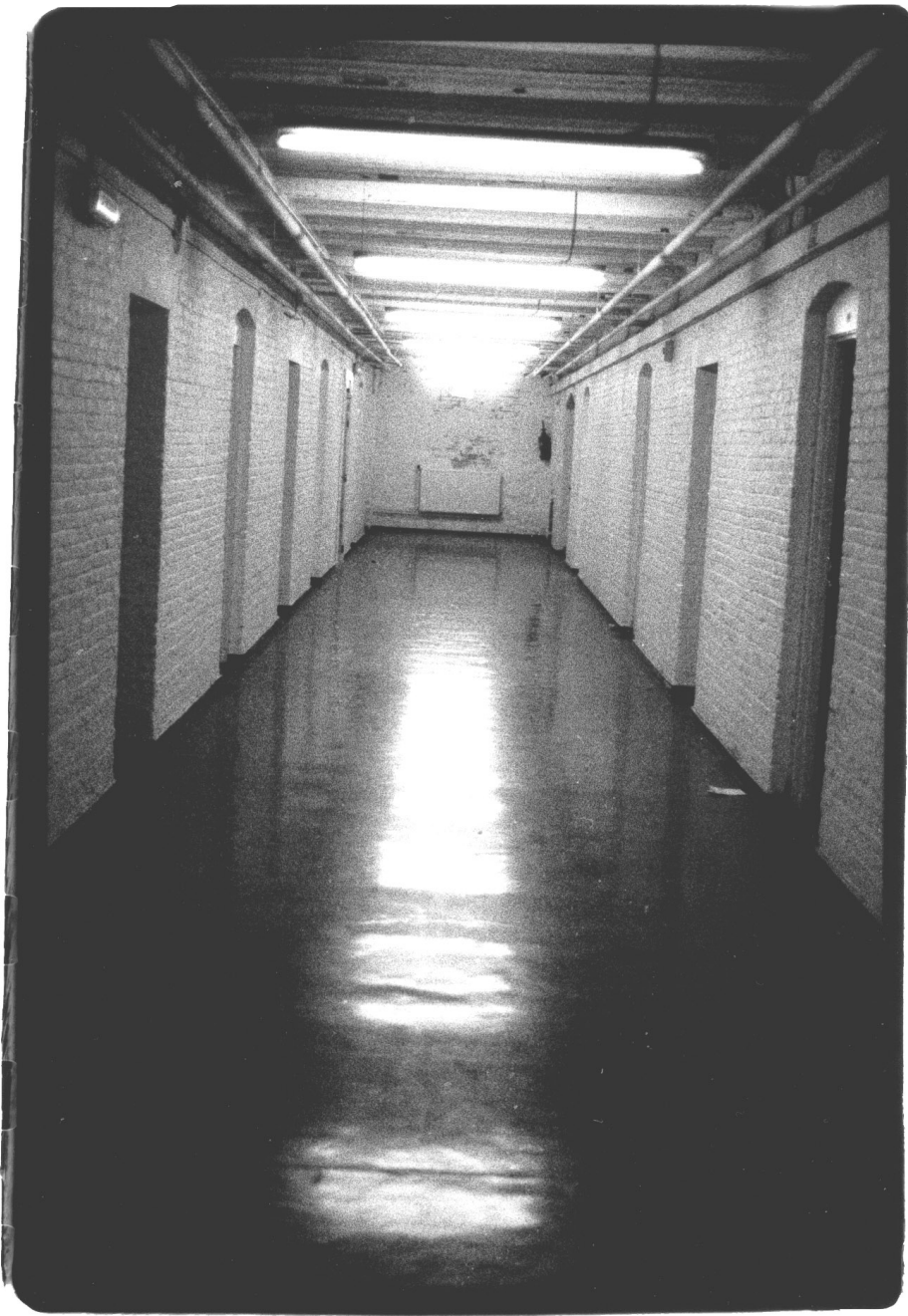
Bologna

Maar het is niet alleen rozengeur, maneschijn en mooie muziek aan het Lemmens; dankzij het Bologna-akkoord dat hogescholen en universiteiten op hetzelfde niveau wil schakelen komt het kwaliteitsniveau van het instituut in gevaar. “Het klinkt misschien belachelijk, maar als die hervormingen doorgevoerd worden, zullen wij met vier of vijf man in één lokaal worden gestouwd, wat voor ons verre van ideaal is; de docenten moeten dan hun aandacht spreiden. Daarom trekken wij op 19 november met zo'n 200 mensen naar het departement Onderwijs, gewapend met onze instrumenten om te betogen tegen die hervormingen.” De liefhebbers kunnen alle studenten van het Lemmens dus woensdagavond 19 november bewonderen in het avondjournaal. In de tussentijd kan u de muzikanten ook in levende lijve aan het werk zien op diverse plaatsen in Leuven.

Het Lemmensinstituut is te vinden in de Herestraat n° 53, vlakbij de Tervuursesteenweg.

De concertkalender staat op de website www.lemmens.be

Foto's: Pieter Baert

Geschiedenis

In 1879 werd in opdracht van het Belgische episcopaat het Lemmensinstituut opgericht in Mechelen. Hiervoor deden de bisschoppen een beroep op de docent orgel van het Brusselse muziekconservatorium: Jaak Nicolaas Lemmens (1823-1881), de enige Belgische musicus van Vlaamse origine die tijdens de vorige eeuw met volle recht aanspraak kon maken op internationale faam. Zijn bijdrage aan de internationale ontdekking van de figuur van J.S. Bach in het bijzonder, is wereldwijd erkend en geroemd. Later werd het opleidingsmodel verruimd van het loutere orgelspel naar muziektheorie en compositie. In het studiecurriculum ging meteen grote nadruk liggen op het vocale in de vorm van koorzang en koordirectie met als repertoire het gregoriaans, de oude polyfonie en de eigentijdse religieuze liturgische muziek.

Vanaf de jaren zestig ging de aandacht

“De Night Of The Proms vinden we zeker niet te commercieel, vooral omdat onze vrienden op het podium staan.”

Maximaal genieten van minimale muziek

TRANSIT, het Leuvense festival voor nieuwe muziek, is deze week aan zijn vierde editie toe. Het hele weekend van 24 tot 26 oktober kan je in het STUK terecht voor een reeks concerten met werken van zowel gevestigde waarden als beloftevolle jonge componisten van de 'nieuwe muziek'. Artistiek directeur prof. Mark Delaere gidst ons doorheen deze weerbarstige materie.

Thomas Pearce

Veto: Centraal dit jaar staat de Minimal Music in de Lage Landen. De term minimalisme is ons vooral bekend vanuit de beeldende kunst, maar wat betekent dit voor de muziek?

Mark Delaere: «Er zijn heel wat aangrijpingspunten. Minimal music is niet ontstaan vanuit een traditionele muzikale context, maar eerder vanuit de galerieën in New York etcetera. Men begon concerten te geven in deze galerieën en in lofts in plaats van in concertzalen. De minimal music ontstond wanneer componisten als Terry Riley, Steve Reich en Philip Glass een muzikaal equivalent zijn gaan zoeken voor het minimalisme in de beeldende kunst. Deze was voor hen een muziek waarin een heel beperkt materiaal gebruikt werd: een paar motieven of een paar akkoorden, die vrij vaak herhaald worden. Maar doorheen die herhaling is er toch een zekere ontwikkeling, een heel langzame.»

«Het klinkt dus helemaal anders dan alle andere muziek die tot dan toe geschreven was en die eerder dynamisch van aard was. Kijk maar naar de symfonieën van Beethoven die voortdurend voortgestuwd worden. De minimal music daarentegen is eerder statisch, langzaam en met een beperkt materiaal, maar door net dit te benadrukken, kan je er heel andere dingen in horen en krijgt dit een eigen betekenis.»

Obsessief

Veto: De uitvoering wordt ook alsmat belangrijker. De ervaring van het concertbezoek staat centraal. Het is geen muziek om gezellig thuis op te zetten...

Delaere: «Inderdaad. De uitvoering van deze werken gaat altijd gepaard met een enorme energie. De herhalingen worden obsessief, op de duur krijgt dit een drive en word je hierin meegesleurd, net zoals in de rockmuziek trouwens. Hier heb je ook een vrij beperkt aantal patronen, maar door de performance ontstaat er een energie die aan het publiek wordt doorgegeven.»

Veto: Een extreem voorbeeld van minimalisme is het werk van la Monte Young, Composition Nr. 7. Het bestaat in feite uit een si en een fa# die, zo raadt de componist aan, 'erg lang moeten worden aangehouden'. Wat bezielt mensen in godsnaam om daarnaar te gaan kijken? Wordt ons geen lucht in een fles verkeerd?

Delaere: «Dit werk wordt tijdens Transit uitgevoerd door Champ d'Action. De idee erachter...(denkt) Als je iets hoort, dan verwacht je dat er iets anders op gaat volgen en dan plaats men dit in relatie tot hetgeen wat men al gehoord heeft.»

Veto: We luisteren op een verkeerde manier...

«De herhalingen worden obsessief, op de duur krijgt dit een drive en word je hierin meegesleurd.»

Delaere: «In elk geval zal dit werk ons op een andere manier leren luisteren. Door het feit dat er niets volgt, zijn we wel gedwongen om eens serieus te luisteren naar wat we daar horen en gaat hetgeen wat we horen andere betekenissen krijgen tijdens het spelen van deze kwint, si-fa#.»

Kruisbestuiving

Veto: Is deze kunst dan niet in hoofdzaak conceptueel. Ik bedoel: is het niet interessanter en wellicht minder vervelend om over dergelijke muziek te lezen dan er ook nog eens naar te gaan luisteren?

Delaere: «Nee, je moet er naar luisteren, anders kan die compositie maar een fractie van zijn kwaliteiten prijsgeven. Je moet er naar luisteren. Ik weet niet hoe men deze compositie zal brengen, ik denk dat het een vijftal minuten zal duren, vijf minuten een interval, dat zal toch een ervaring zijn! Als je echt luistert naar de klanken, zal onze interpretatie gedurende deze periode wijzigen. Daar komt het op aan. Je kan het werk ook langer laten duren, twee of drie uur, of zelfs zes uur, maar dat doen we niet. Je mag je echter niet blind staren op dat voorbeeld, het is niet representatief voor het hele festival, het is maar een van de vele facetten van de minimal music.»

Veto: Hoe ziet u de hedendaagse muziek verder evolueren? Als het concept belangrijker wordt dan de intrinsieke waarde van de muziek en wanneer men op allerlei manieren aan interdisciplinariteit tracht te doen, onder andere door kruisbestuiving met film, rock, jazz, is de muziek an sich dan niet uitgepraat?

Delaere: «Nee. Ten eerste is minimal music niet de enige stijl binnen de hedendaagse muziek. Ten tweede is er ook binnen de minimal music een enorme evolutie, bijvoorbeeld door het gebruik van multimedia die sinds de jaren tachtig intensief worden gebruikt. Maar ook gaan componisten samenwerken met filmregisseurs, ze leggen zich toe op opera. Zo heeft Louis Andriessen (de gastcomponist van het festival, tp) een hele samenwerking gehad met Peter Greenaway, vandaar dat er ook

twee films van hem op het programma van TRANSIT staan. Dit geeft natuurlijk altijd weer nieuwe impulsen. Dus we zitten zeker niet op een doodlopend spoor en zolang de componisten creatief blijven, zullen ze altijd nieuwe poortjes vinden om verder te verruimen.»

Rock

Veto: Het is nu voor de vierde maal TRANSIT. Onlangs is in Leuven MATRIX, het centrum voor nieuwe muziek geopend. Zit de nieuwe hedendaagse muziek in de lift?

Delaere: «Ik denk het wel. Maar dat komt niet vanzelf natuurlijk. Ik denk dat initiatieven zoals MATRIX en TRANSIT hierin belangrijke functies vervullen. Het is natuurlijk een illusie om te denken dat een breed publiek spontaan naar concerten met hedendaagse muziek gaat komen. Dat is een relatief kleine niche, maar hoe breder het aanbod is dat je presenteert, hoe meer informatie je geeft, hoe groter de kans is dat toch heel wat mensen gefascineerd geraken door deze muziek. Ze zijn het misschien toch wat beu om altijd dezelfde muziek te horen en gaan op zoek naar andere muziek die ze nu nog niet kennen maar die fantastisch fascinerend kan zijn.»

Veto: Is dergelijke muziek toegankelijk voor mensen zonder een stevige achtergrond van klassieke muziek?

Delaere: «Ik ben ervan overtuigd dat mensen die daarom geen klassieke muziekliefhebbers zijn, een volkomen vonk kunnen krijgen van iets waar ze misschien toevallig mee in contact komen. Daarom is het goed, om te zoeken naar aangrijpingspunten. Het is dan ook geen toeval dat we minimal music centraal hebben gesteld hebben in dit festival. Omdat er heel wat linken zijn met de rockmuziek bijvoorbeeld. Sinds de jaren zeventig is er een echte interactie ontstaan tussen de twee muziekstijlen en dus jongeren die in die scène zitten, die zullen er wellicht ook iets aan kunnen hebben.»

Drempel

Veto: Zijn er nog drempels voor jongerenstudenten om naar nieuwe muziek te komen luisteren?

Delaere: «Wij kappen die drempel steeds verder weg, als die er al zou zijn. We zorgen er ten eerste voor dat de concerten betaalbaar zijn. Niet veel meer dan de prijs van een bioscoopticket en er is ook een gratis concert. Anderzijds hebben we dit jaar een jongerenproject opgestart met studenten van de muziekschool van Leuven om deze actief te betrekken bij de nieuwe muziek. Ze spelen zondagochtend het werk IN C van Riley, een van de eerste en meest invloedrijke voorbeelden van minimal music. Ten slotte hebben we ervoor gezorgd dat elk concert voorafgegaan wordt door een introductie of een gesprek, meestal door de componist van het werk dat uitgevoerd wordt. Zo weet men aan wat men zich tijdens het concert kan verwachten.»

Veto: Hebt u persoonlijke favorieten voor het komende weekend? Speciale aanraders, eventueel laagdrempelige werken?

Delaere: «Natuurlijk liggen alle werken me na aan het hart... Het slotconcert op zondagavond met het werk *De Volharding* zal zeker zorgen voor een bom van energie. En na de pauze is er een recenter werk van Louis Andriessen, *M. is for Man, Music and Mozart* met een fantastische jazz-zangeres en met een video van Greenaway. Dat is een aanrader voor mensen die voor het eerst met dergelijke muziek worden geconfronteerd. Zaterdagavond brengt Ictus twee grote werken van Steve Reich en een creatie van Louis Andriessen. Dat wordt zeker ook erg boeiend...»

Tickets: Schouwburg Leuven (Bondgenotenlaan). Studenten krijgen 50% korting. Meer info vindt u in de brochure van TRANSIT en het Festival van Vlaanderen Vlaams-Brabant.

www.festival.be

Pinten drinken met Albert

Het zijn drukke weken voor de politiek geïnteresseerde de laatste tijd. Het ene debat volgt de andere gespreksavond op. Ronduit! N-VA nodigde vorige week N-VA-ondervoorzitter Frieda Brepoels uit, hetgeen resulteerde in een kleinschalige gespreksavond, waarbij er geluisterd en gepraat werd door beide partijen: door de spreker en door het 40-kop-pige publiek.

Lieven De Rouck

Brepoels kwam vooral het programma van de N-VA verduidelijken en de toekomst van de partij schetsen. Als oudgediende gaf ze alvast mee dat ze het na 21 jaar politiek op alle niveaus wel al gezien heeft en bij de verkiezingen volgend jaar graag enkele jongeren in haar voetsporen zou zien treden. Uiteraard werd er ook stilgestaan bij de tegenvallende verkiezingsuitslag (4,9%). Brepoels weigert echter pessimistisch te zijn aangezien blijkt dat de N-VA een potentieel heeft van 13% — personen die zich bij de vorige verkiezingen konden voorstellen op de N-VA te stemmen. Alleszins moet nog meer worden gewerkt aan de naambekendheid, stelde ze vast.

De opdrachtverklaring van de N-VA — “streven naar een onafhankelijk Vlaanderen als lidstaat in een democratisch Europa” — leidde ertoe dat een groot deel van de avond besteed werd aan het communautaire thema. Brepoels weerlegde dat het communautaire *passé* zou zijn, maar stelde intendeel vast dat het communautaire net in elk dossier aanwezig is. Bij Ford bij-

voorbeeld,
wegens
de

te complexe sociale wetgeving en de te hoge loonlast op ploegenarbeid. — Dat laatste werd ook toegegeven door de VLD. — Vlaanderen kon eenvoudigweg niet snel genoeg op de aankomende problemen inspelen, aldus Brepoels. Maar ook mobiliteit en justitie zouden beter geregeld kunnen worden indien Vlaanderen meer autonomie had.

Werk

Heel wat ergernis ook op deze gespreksavond. Vanuit haar politieke ervaring op alle niveaus sprak Brepoels over de grootste problemen met Franstalige politici en over

institutionele
pro-

ze het graag zien gebeuren: “het zou namelijk rap gedaan zijn met België”.

Ook ergerde ze zich aan de verkiezingsbeloften die vaak losstaan van de bevoegdheden van het niveau waarvoor men verkiezingen heeft. “Ongetwijfeld zal men het voor de volgende verkiezingen over ‘werk, werk, werk’ hebben, terwijl de Vlaamse regering daar nauwelijks enige bevoegdheid over heeft!” Samen met *De Standaard* stelde ze ook de Belgische ‘recuperatie’ van bevoegdheden onder de huidige en voorgaande regering vast. En dan had ze het nog niet gehad over de overheidsbedrijven...

Centrum

Brepoels had het er wel iets moeilijker mee om de N-VA te positioneren als zijnde (centrum) links of rechts. Ze wees vooral op het relatieve van de termen en weigerde dan ook de N-VA in één van beide vakjes te plaatsen. Wellicht was dit een voorbeeld van de niet zo duidelijke profilering waarmee de N-VA ook in haar propaganda soms mee te kampen had.

Het tweede waar de N-VA meestal mee wordt geassocieerd, is haar republikeinse instelling. Niet zozeer uit financiële, maar uit democratische en principiële overwegingen. Brepoels schiet nochtans best op met koning Albert of andere personen van de koninklijke familie. Niemand ontkent dat koning Albert, met wie ze al pinten heeft staan drinken, erg humoristisch en joviaal is...

**EIGENTIJDSE
BETAALBARE
MEUBELEN
ALLES VOOR UW KOT**

domo

MEUBELEN

bureaus vanaf 55 Euro
bed, kleerkast, nachttafel voor 250 Euro
grote keuze in bedden en matrassen
studentenzetels
verlichting

**Bondgenotenlaan 169
Leuven
Tel. 016/22.90.06
Fax. 016/29.18.75**

P Rij gerust binnen.
Voor onze klanten is er
altijd gratis plaats in onze
ondergrondse parking.

Leuven Fuift Dot Be

Bart Claus en Bart Muskala zijn twee studenten handelingenieur die niet enkel zelf graag pinten drinken of 's avonds op stap gaan, maar ook graag hebben dat de Leuvense studenten eveneens van dit fenomeen mee genieten. Ze waren het blijkbaar al bij de start van het academiejaar beu om de kleine lettertjes in hun handboeken te lezen. Dus ontwierpen ze in het kader van hun eindverhandeling samen een nieuwe website waar je — eens je geregistreerd bent — in een

Als student in Leuven heb je voortaan de kans om in één oogopslag op het wondere wereldse web alle grote activiteiten te zien die 's avonds te gebeuren staan. Maar je kan er ook tickets bestellen, spelletjes spelen en interessante prijzen winnen.

Kris Malefason

Alvast een dozijn studentenkringen hebben toegezegd om mee te doen met dit project. De bedoeling is om zeker nog meer kringen hierbij te betrekken en Bart & Bart hopen hun project uit te breiden zodat alle kringen vertegenwoordigd zijn. Door de medewerking van een groot aantal kringen, kan je online tickets of toegangskaarten bestellen aan een goedkoper tarief voor de fuiven die ze organiseren. Door je K.U.Leuven stamnummer en mailadres in te vullen, bestel je het ticket. Daarna krijg je een bevestigingsmail en op vertoon van je studentenkaart, raak je binnen op de fuif.

Webontwerp

Wat ook tof is aan deze webstek is dat een *user* per week een ander uitzicht krijgt of beschikt over andere modaliteiten. Er zijn zes verschillende webontwerpen die iedere week anders zijn en toelaten dat je de ene week iets wel of niet kunt winnen, de pop-up game wel of niet kunt spelen en aan bepaalde quizen wel of niet kunt meedoen.

Dus zijn je mogelijkheden als gebruiker afhankelijk van week tot week en verschillend van een vriend die eveneens geregistreerd is op hetzelfde moment.

Voorlopig plannen beide Barts om hun project tot het eind van het academiejaar te laten lopen. Bij het afsluiten vallen er heel wat prijzen te verdienen. De student met de meeste punten, krijgt als hoofdprijs een vat Stella en kan op kot een feestje organiseren. Voor de faculteit met de meeste punten zijn er drie gratis vaten als cadeau. Maar er zijn ook nog de weekprijzen, gaande van petjes, T-shirts, necklaces of filmtickets. Een nadeel voor de gamers: je maakt pas kans op een gratis ticket, nadat je die besteld hebt. Een ander nadeel ervaar je bij de registratie. Je moet namelijk een ganse waslijst van gegevens invullen. Ook anoniem registreren kan niet, omdat je zowel je K.U.Leuven-adres als je stamnummer moet opgeven. Dit, zo verdedigen de twee Barts zich, om valsspellers te vermijden of om de kringen de zekerheid te bieden dat wanneer iemand een ticket bestelt, hij ook effectief zal komen opdagen. Laat je hierdoor echter niet afschrikken, want het is een originele site die de moeite waard is om af en toe een kijkje te nemen en even naar te surfen.

www.leuvenfuift.be
info@leuvenfuift.be

oogopslag kunt lezen wat er allemaal aan interessante evenementen of fuiven te beleven valt in Leuven.

Het is niet zomaar een online affichebord, maar een heus project dat op stapel staat. Je kan op hun webstek kijken welke fuiven 's avonds georganiseerd worden, zelf op zoek gaan naar fuiven die je interesseren, als studentenkring of organisatie een fuif toevoegen op de site, quizen om punten te verzamelen, prijzen winnen en tickets bestellen.

Poetsploeg

Deze nieuwe website is in de eerste plaats een originele manier voor de kringen om hun activiteiten te promoten. Zo zijn de *ecologisten* onder ons tevreden dat er heel wat minder geflyerd moet worden en is de poetsploeg van het station gelukkig omdat ze voortaan de maandagmorgen niet meer de gangen hoeft te vegen, die vol met papier liggen. Zelfs de plakploeg van elke kring ziet zo een manier om niet meer gans Leuven te moeten doorploegen, geladen met affiches en plakborstel. Dit is toch een eerste opzet van deze twee vindingrijke studenten.

Wat leuk is aan deze site, is dat er spelletjes gespeeld kunnen worden en men zo prijzen kan winnen. Er is een *pop-up flashgame* voorzien met in de hoofdrol 'Fonske'. Fonske komt aan in het station van Leuven en gaat op zoek

Speleng & Winnen

Login
user:
pasw:
Login - nu registreren

Kalender

Sponsors
STELLA ARTOIS MUSIC
KINEPOLIS

**Wil je fuiven toevoegen?
Wat kan je zoal winnen?**

© 2003, leuvenfuift.be
disclaimer - faq

eerst registreren, alles ingeven, je mail checken, op de link klikken en voila!

je kan je nu inloggen met je zelf gekozen gebruikersnaam & paswoord!

ben je een kring? of zit je in een organisatie die wel eens iets organiseert in Leuven? klik dan snel hier om fuiven te kunnen toevoegen!

als je dacht dat we 't niet menen? check out these beautiful prijzen ;-)

heb je problemen, klik dan op de faq-link! een hele lijst FAQ's bieden misschien wel 't antwoord!

de kringwinkel

Loop eens langs bij De Kringwinkel SPIT

Je vindt er meubels, kleding, fietsen, huisraad, boeken, platen, cd's en pakken snuisterijen...

De Kringwinkel SPIT: IJzerenmolenstraat 10-12 te Heverlee

**Open di - vr 10 - 18 u
zat 10 - 17 u
zon - ma gesloten**

**Tel. 016 65 29 57
Webwww.spit.be**

LOKO - Kringraad zoekt...

enthousiaste medewerkers rond onderwijs en vertegenwoordiging.

Vacante posten:

- 1 vertegenwoordiger op Onderwijsraad voor Exacte Wetenschappen.
- 1 vertegenwoordiger op Onderwijsraad voor Biomedische Wetenschappen.
- 1 vertegenwoordiger op ICT- en kotnet-raden
- 2 vertegenwoordigers op Beleidsraad Internationale Relaties

en nog een aantal posten binnen specifieke werkgroepen zoals Stuurgroep BaMa, curriculumhervorming...

Voor meer (vrijblijvende) informatie mag je gerust telefonisch contact opnemen of langskomen op het Kringraadkantoor ('s Meiersstraat 5, 3000 Leuven tel. 016/22.31.09) tussen 14u en 18u.

Kandidaten dienen zich te melden ten laatste vrijdag 24/10 om 18u via bovenstaande weg.

Studentenmarathon doet menig hartje sneller slaan

De beste stuurlui staan zoals steeds aan wal en de ervaring leert je reporter dat hij daar niet op zijn plaats is. Wij besloten dus die bewuste woensdagnamiddag de loop-pantoffels te strikken en schreven ons in voor de studentenmarathon, met als enigszins afschrikwekkende opdracht een looptocht over 21 km. Van vliegende reporter tot dood vogeltje in 1u 34 min 50 sec. Je leest hier onze veldtocht.

Herman Loos

De voorbereiding is het halve werk. Wij leefden dus de afgelopen dagen als een ware pater en besteeden onze zondagochtend aan een trainingstochtje over een dikke tien kilometer. De inwendige alcoholtank bleef drie avonden leeg en werd gevuld met veel pasta, spek en spinazie. De uren slaaptkort van de eerste Leuvense weken werden zorgvuldig bijgesnurkt. Tot slot keken we dinsdagavond naar Forrest Gump, de film waarin Tom Hanks zich de ziel uit het lijf rent, om in de juiste stemming te komen. De verleiding om ons bescheiden motortje middels injectie op te drijven was groot, onze moeder is immers veearts. Toch besloten we te weerstaan, niemand wil immers in een wespennest zoals dat van Johan Museeuw verzeilen.

Pannenkoek

Samen met 240 andere deelnemers staat uw dienaar enigszins nerveus op de start van de 21 km te wachten. De wedstrijdswagen, een prachtige rode deux-chevaux, rijdt voor en we kunnen eraan beginnen. De eerste groep hazenwinden laten wij zonder verpinken weglopen, we kennen onze plaats. Het is een prachtige herfstavond en de zon schijnt in onze ogen. Na enkele kilometers begint onze motor op toeren te komen en weerklinkt warempel de stem van een Veto-supporter. Karel Pardaens, winnaar van de jongste twee edities van deze studentenmarathon, onderbreekt speciaal een fietstraining om ons aan te moedigen! Wij blinken van trots, hoewel het evengoed de eerste zweetstromen kunnen zijn.

Het parcours begint te glooien en Veto's veter lost tot tweemaal toe. Onze tenen zien het hardst af, een blik op onze versleten sportschoenen onthult de oorzaak. We weten nu al wat de goede Sint binnen enkele maanden door onze schoorsteen mag gooien. Van in de start lopen we reeds alleen, tussen twee groepjes in. De kloof dichtent zit er echter niet in, want daar komt onze scherprechter. De weg loopt gedurende een tweetal kilometer omhoog en we worden door een groepje lopers gepasseerd. Tja, als inwoner van Noord-Limburg, zo plat als een pannenkoek, zijn wij dit soort inspanningen niet gewend. Aan het einde van de klim staat een grote groep lopers te

wachten op haar startsein. We persen een moeizame glimlach op ons gelaat, er resten nog tien zware kilometers.

Galant

We slaan een landweg in en zien in de verte onze eindbestemming. Leuven ligt, een stuk lager dan onze lijdende benen, als een keizerrijk te wachten op haar terugkerende soldaten. De felle wind is echter spelbreker en blaast de realiteit terug in ons gezicht en de moed even in onze schoenen. De spieren doen pijn, maar het hoofd wil nog mee. Versnellen is de boodschap. Veto passeert loper na loper, het hart bonst in de keel. Enkel aan de drie bevoorradingszones houden we de benen even stil. Lopen en drinken is een combinatie die ons minder ligt.

Plots horen wij gefluit langs onze oren en zien enkele lopers passeren. Dat moet Raketman zijn, die het veld van de tien-kilometerlopers aanvoert! Een van hen is een oude kameraad uit mijn dagen aan de militaire school. Zijn schouderklop voelt aan

voorbij te steken die in het prille begin van ons wegliep. We laten ze galant liggen. Ladies first, het is immers geen schande om achter deze dame te blijven, die tweede wordt in de eindstand bij de vrouwen.

Enkele minuten later staan we onder een verkwikkende douche en staren naar onze blauwe, licht bebloede teennagels. Tijd voor een massage is er niet, er moeten nog enkele korte interviews gedaan worden, meneer! Journalist, het is een hondenstiel. Een loopster die net haar 21 km afgewerkt heeft, beschrijft zichzelf als euforisch. «Fantastisch, alsof je alles aankunt! Onze pa gelooft er niet in, maar hier staan we.» Even later lopen we Arvid Verbraeken tegen het lijf. Deze student geneeskunde slaagde er voor de tweede maal op rij in de rode lantaarn bij de mannen te bemachtigen. «Tja, elk jaar probeer ik onder de twee uur te komen, daar hangt een bak Duvel aan vast. Maar het is opnieuw niet gelukt. Het begin van het parcours was pittig en ik liep voortdurend alleen, mijn eigen strijd tegen weer en wind.»

een wedstrijd te verliezen van een van onze broers, maar dat komt waarschijnlijk omdat we een onwaarschijnlijk slecht karakter hebben.

Sportraad verklaart zich uiteindelijk tevreden met deze editie. «Alles is goed uitgedraaid, hoewel we te kampen hadden met een jaarlijks terugkerend probleem. Het is moeilijk om voldoende vrijwilligers te vinden, maar de aanwezigen werken zich de ziel uit het lijf.», aldus Dieter Lagrou. «Zou je zeker willen vermelden dat wij alle vrijwilligers van harte willen bedanken, evenals de mensen van politie, rijkswacht en het Rode Kruis?» Wat bij deze gebeurd is. De avond valt over Leuven en de zonde loert om de hoek. Wij horen onszelf een grote met mayonaise bestellen. De goesting naar een smakelijk duveltje is nadrukkelijk aanwezig, maar toch vallen wij als een blok in slaap, nog voor Bruno de slimste mens ter wereld heeft gevonden. En het nachtleven raast ook zonder mij voort.

(foto Pieter Baert)

als een slag van de hamer. De motivatie zakt opnieuw richting nulpunt. Bekend terrein ligt echter aan onze voeten, we draaien opnieuw de campus Heverlee op. Een nieuwe versnelling wordt geplaatst, het einde is nabij. Groot is onze verbazing als in het sportkot blijkt dat we nog een toertje rond de piste mogen lopen. We bijten onze tanden net niet stuk en rennen de trap van het Gymnasium op, waar we de kans zien om een jongedame

Aan de massagetafel is het lang aanschuiven. «Zààlig!», roept een domweg gelukkige jongeman mij toe. De masserende dames zijn minder onder de indruk. «Och, wij hebben dit al honderden keren gedaan, echt opwindend is het niet. Het blijven tenslotte maar kuit en bovenbenen.» Vrouwen, begrijpen zul je ze nooit.

Tweelingzus

Het is tijd voor de prijsuitreiking en Veto zwermt als een persmusket richting podium. Els Van Den Eede, winnares bij de vrouwen, is sportarts aan de unief. Deze triatlete is niet bepaald onder de indruk van haar inspanning. «Niks in vergelijking met een kwarttriathlon», verklaart ze zonder blikken of blozen. Veto neemt bescheiden zijn ingebeelde hoed af. Ook Jan Gilot, student industrieel ingenieur en tweede bij de mannen, zit niet echt kapot. «Ik heb goed getraind en het parcours was wel iets lichter dan vorig jaar. Dat verklaart waarschijnlijk mijn scherpe tijd.» De uitslag van de 10 km dames is een waar unicum. Annelies Demuyne, burgerlijk ingenieur in spe, klopt haar tweelingzus en geneeskunde-studente Veerle met dertien schamele tellen. Dit geeft haar geen speciaal gevoel, de rivaliteit zit niet diep ingebakken. Wij, in tegenstelling, zouden liever sterven dan ooit

Uitslag

21 km lopen

mannen (212 deelnemers):

- 1:09:32 Hans Lamberts
- 1:12:04 Jan Gilot
- 1:12:26 Adriaan Bovyn

vrouwen (19 deelnemers):

- 1:33:20 Els Van Den Eede
- 1:34:51 Ellen Maertens
- 1:38:38 Kim De Rijck

10 km lopen

mannen (223 deelnemers)

- 34:30 Jurgen Huybrechts
- 34:50 Pepijn Duwein
- 34:56 Koen Demyttenaere

vrouwen (73 deelnemers)

- 39:08 Annelies Demuyne
- 39:21 Veerle Demuyne
- 40:14 Joke Deschacht

21 km stappen (6 deelnemers)

- 2:40:18 Guy Schepers
- 2:56:03 Stephanie De Meulemeester
- 3:23:13 Alfred Mannaert

miamor

eten & drinken

tienzestraat 28 - 3000 leuven - 016 29 60 64
open: ma&za vanaf 18u - di,wo,doe&vr vanaf 11u
gesloten op zondag

G*(e)spot in Leuven #3 De markt

De wereld van de Leuvenaars en die van de studenten die er vertoeven, zijn strikt gescheiden. Op de losse contacten met de plaatselijke horecauitbaters en wat nachtlawaai in de Tiensestraat na, is er weinig interactie tussen beide bevolkingsgroepen.

Ook de bijzondere plekjes in en rond het Leuvense blijven voor vele studenten een goed bewaard geheim. Toch zijn ze er. Het ene al iets gemakkelijker te betreden dan de andere, maar allen meer dan de moeite waard.

Veto heeft zowel student als Leuenaar in huis en trekt er voor u op uit. Geen prikkeldraad, zaalwacht of Duitse herder houdt ons nog tegen. Leuven's betere plekjes en andere geheimen, ontboezemd in woord en beeld.

** Grappig, geheimzinnig, gezellig, groots, gevaarlijk, groovy, gonzend, glooiend en gastvrij*

De markt. De plaats waar kooplui hun handel luidkeels aanprijzen en waar viswijven in hun natuurlijke habitat terug te vinden zijn. Verse clementinnes proeven, turbostofzuigers aangesmeerd krijgen en snoepkramen afdweilen. Wie zou hier niet wekelijks zijn of haar gerief komen zoeken?

Maar als ik volledig ben, moet ik zeggen: de vrijdagmarkt. De vrijdagochtendmarkt zelfs. En die marktkramers durven 's ochtends wel zeer vroeg uit de veren kruipen om hun waren in de straten uit te stellen.

Studenten daarentegen, hebben de gewoonte om de Leuvense straten en pleinen donderdagnacht nog zeer laat te bevolken. De ontmoetingen tussen het voor- en het fuifpubliek situeren zich dan ook vrijdag in de vroege uurtjes. Als het voor de ene nog veel te vroeg en voor de andere al veel te laat is.

Favorieten.

Met de winter in aantocht beginnen ijzertabletten en vitamine-C supplementen stilaan weer de keukenkastjes te bevolken. Nu Sinterklaas weer niet meer zó veraf is, kan je evengoed opteren voor Spaanse clementinnes of een stevige broccoli als alternatief. Of champignonnen!

Op de markt komt iedereen aan zijn trekken. Op het gebied van junk-food overtreffen veel kippenbillen- en ribbekenskramen zeker hun Turkse evenknie. Zelfs een groep Chinezen blijkt hier hun soepkiekens te halen.

Verder staan er Grieken met olijven, specerijen en andere heerlijkheden en vind je misschien wel een mooi bloemetje om bij je moeder wat extra inkomsten los te peuten.

De markt vind je op vrijdag op het Ladeuze- en Hooverplein. De bloemenmarkt is in de Brusselsestraat. Daar is op zaterdag steeds een klein artisaanmarktje. Iedere zondag heb je aan de kerk in Heverlee een behoorlijk aanbod van alles wat een markt kan bieden. Maar voor de meesten zal het tot januari duren eer zij hun zondagen weer in Leuven doorbrengen.

Subtiel probeer ik een foto te nemen van een kraam met paspoppen die aangekleed zijn met weelderige soutiens en jaretellen. Achter mij hoor ik de ene kraambewoner tegen een andere zeggen: "Ge ziet het. Ge hebt zo van die pipo's die werkelijk op alles kikken."

De politie je vriend.

Niet alleen oude taarten uit Kessel-Lo komen vrijdags naar de markt om eens goed uit de bol te gaan. Ook voor agenten, gouddieven, stadswachten en ander gespuis is vrijdag hoogdag.

De politie - uw vriend, of in dit geval uw vriendin - staat steeds tot uwer beschikking om de kwaliteit van boule de Berlins, krieckenflappen en andere gozetten te inspecteren.

Met het hoofd naar beneden gewend, besloot ik dan maar even subtiel weer verder te gaan.

Wat verder staat een kraampje met Vietnamese zwijntjes. Franstalige medemensen spreken je aan om honingpastilles te kopen ten voordele van het zwijntjesopvangcentrum. Stevige dames tokkelen met hun vingers over de knorrende beestjes.

Tot wanneer diezelfde politiemacht van daarnet abrupt een einde maakt aan dit liefvallige schouwspel. De zwijntjes blijken niet in het bezit van een leunderskaart te zijn. De arm der wet, zoals gewoonlijk alomtegenwoordig in het Leuvense straatbeeld, maakt korte metten met deze zwijnerij. Net zoals ze dat 's nachts doet met die anderen die graag eens het beest uithangen. Streng maar rechtvaardig en in dit geval... bijzonder blond.

Tekst en foto's: Pieter Baert

Het Elixir

episode 05

WAT VOORAFGING: Nico Vranken besluit, op sterk aandringen van zijn moeder, om naar de begrafenis van Nonkel Door, die vroeger bij hem inwoonde, te gaan. Nico's vriendin Inge stemt in met zijn besluit om eindelijk aan kinderen te beginnen.

Natuurlijk was zijn moeder nog niet klaar toen hij haar kwam ophalen. Zijn moeder zorgde er altijd voor dat mensen eventjes op haar moesten wachten. Anders, zo wist zij, denken ze dat je je hebt klaargemaakt en zelf hebt zitten wachten. Alsof je niets beters te doen hebt. Alsof zij het enige zijn waarmee je rekening moet houden. Je moet de mensen wat geduld bijbrengen. Wie moet wachten op zijn eten, heeft meer honger.

Zijn vader was natuurlijk al lang klaar. Hij stond rechttop in de kleine salon, probeerde zo weinig mogelijk te bewegen om zijn pasgesteven broek niet te kreuken. Vader en zoon stonden onwennig naast elkaar.

Vroeger vond Nico zijn vader een saaie, oude man die aan tafel zat zonder te praten. Zijn moeder praatte, riep, lachte voluit, vloekte binnensmonds. Zijn vader keek hem enkel met dezelfde onduidelijke blik aan. Je wist niet of hij kwaad was of net heel erg trots. Eén keer had hij hem een mep gegeven. Hij was er drie weken niet goed

van. Het was niet het feit dat hij een mep gekregen had dat hem kwetste, hij kreeg er wekelijks wel één van zijn moeder. Wat hem zo kwetste, was dat hij zijn enige zekerheid, dat zijn vader de braafste sukkelaar was die er bestond, kwijt was.

Zijn vader werd wel gauw opnieuw de brave sukkelaar. Van zodra Nonkel Door weg was, bleek de heerschappij van zijn vrouw pas echt een invloed te hebben. Zolang hij zijn pintje had kunnen gaan drinken, zolang hij zijn wandelingetje had kunnen maken met Nonkel Door, had hij de dingen nog kunnen relativiseren. Maar eens hij vertrokken was, was hij volledig overgeleverd aan de eisen en grillen van zijn vrouw. Hij was toen te oud om nog iets nieuws te zoeken, te oud om van baan te veranderen, te oud om een tweede kind te krijgen. Al wat hij had, was een zoon die naar een ander had opgekeken als vaderfiguur en een bazige vrouw die hem elk moment in het oog hield. Hij was er snel oud door geworden.

Nu stonden vader en zoon naast elkaar in dezelfde houding, de handen op de rug, onder de vest, de hakken van de schoenen tegen elkaar, de neuzen naar buiten wijzend. Het hoofd gebogen, zuchtend met grote schouderophalingen, wachtend op moe-

der de vrouw.

"Hoe gaat het met Inge?" vroeg zijn vader plots. De stilte brak en lag aan duizend uiterst scherpe scherven op de grond, ieder die niet voorzichtig was, zou zich er zo aan snijden. "Goed, goed," antwoordde Nico.

"Ze is niet meegekomen?"

Nico dacht aan de waarschuwendende woorden van zijn moeder. Zijn vader wist hier duidelijk niets van. Zijn vaders gevoelens tegenover Inge waren dan ook niet te vergelijken van die van zijn vrouw tegen haar semi-schoondochter.

"Ze is naar Geert, haar broer," antwoordde hij ontwijkend. Hij wist dat hij het gesprek nu beter kon voortzetten.

"We denken aan..." begon hij, maar bedacht zich meteen. Als hij zijn vader zou vertellen dat ze aan kinderen dachten, zou zijn moeder het ook meteen weten. Die zou nog in staat zijn om Inge persoonlijk te komen steriliseren. Niet het feit dat haar zoon zich voortplantte zou haar dwarszitten, maar wel dat het met Inge zou zijn.

"We denken aan vernieuwing in het appartement. Misschien verhuizen we zelfs."

"O, waar ga je wonen? Dichter bij ons?" vroeg zijn vader. Even was het masker afgeworpen, de blik hoopvol op de zoon gericht. Nico wist niet goed wat hij hoorde. Zijn vader was zuinig met de tekenen van liefde en nu plots kreeg hij een kanjer van een signaal voor zijn voeten geworpen. Werd zijn vader het leven met zijn moeder echt beu? Stond hij misschien op de rand van de waanzin? Zou hij ongelukken begaan? Nico vreesde altijd dat het voor zijn vader erger zou worden als hij het huis uit zou gaan. Maar toen hij Inge leerde kennen, had hij er geen ogenblik meer over nagedacht.

"We zullen zien, vader, we zullen zien," antwoordde hij tactisch.

De deur van de slaapkamer draaide open en zijn moeder verscheen. Ze droeg een eenvoudige, grijze jurk die haar vormen, toegenomen met de jaren, niet goed opving. Ze zag eruit als een walvis wier huid gekrompen was door het koude water. "Zijn jullie klaar?" vroeg ze, alsof zij op hen had zitten wachten en greep Nico bij de arm. "Je wordt mager, mijn jongen," zei ze, zonder oprecht bezorgd te klinken, "Je krijgt toch genoeg eten thuis?" "Ja, mama."

Zijn moeder klemde haar handtas onder haar arm en ze verliet het huis, in hun kielzog gevolgd door Nico's vader, die al zolang haar hond speelde dat hij na al die tijd zijn plaats blindelings kende.

De rit naar het dorp waar Nonkel Door begraven zou worden, nam minder tijd in beslag dan zijn moeder had laten uitschijnen. Maar hij was wel zo slim om te weten wat zijn moeder bedoeld had met: "kom wat vroeger, we moeten het daar nog zoeken". De uitvaart zou beginnen om tien uur; om kwart na negen stonden ze gedrieën in de kou voor de kerk.

"Het is een schande dat ze de mensen zo laten wachten," begon ze en ze stopte niet met ratelen over alles wat ze om zich zag. Hiervoor was ze gekomen, om de anderen te kunnen bekijken en om haar zegje te kunnen doen. Vader en zoon stonden achter haar, als bodyguards, als trouwe slaven. Wat zijn wij toch twee vreselijke dweilen, dacht Nico. Ze waren allebei volwassen, zijn vader en hij, hadden allebei hun deel aan gezond verstand en nu moest je hen daar zien staan. Springend en knikkend op elk bevel van de

meesteres. Waar was hun mannelijke fierheid? Waar was de trotse blik die zijn vader vroeger bezat, te zien op foto's van voor Nico's geboorte. Op de trouwfoto van zijn ouders keek zijn vader niet naar de lens, maar naar zijn kersverse bruid. Wat keek hij daar verliefd op, wat keek hij blakend van zelfvertrouwen alsof hij wilde zeggen: dit is mijn vrouwtje en ik laat ze nooit meer los. Had hij toen al een vermoeden dat zij het was die hem niet meer zou loslaten, die hem door tactisch haar liefde te doseren aan haar zou bidden.

Nico keek van zijn vader naar zijn moeder. Zijn vader was een kop groter dan haar, slank tot bijna mager. Zijn moeder was uitgezet, uitgezakt. Ooit was ze een mooie vrouw geweest, dat wist hij ook wel, net zoals zijn vader ooit een zelfbewuste, grote man was geweest. Is dit wat de ouderdom met je doet? Niet meer met elkaar praten, enkel dezelfde oude tekens uitwisselen, dezelfde terugkerende ritueeljes waarin je vastgeroest bent. Misschien wilde hij dan niet oud worden, misschien wilde hij dan liever nu zijn waar Nonkel Door was, waar dat ook mocht zijn.

Op het ogenblik dat hij dat dacht, kwam een kleine auto aangereden waar een man gekleed in zwart kostuum uitstapte. Hij opende de koffer, haalde er een rolstoel uit en opende dan het portier van de achterbank. De man was sterk genoeg om het besje dat achterin zat uit de auto te heffen en in de rolstoel te plaatsen. Haar hoofd schudde vervaarlijk bij deze beweging, alsof het zou loskomen. Langs de andere kant stapte een dame uit. Nico schatte haar veertig jaar oud. Ze liep statig naast de man die de rolstoel vooruit duwde. Het drietal moest niet wachten, de zijdeur van de kerk werd meteen voor hen geopend. De auto reed weg.

Zijn moeder deed pas teken om de kerk te betreden toen andere mensen, die nu mondjesmaat toekwamen, hen waren voorgegaan. Nico werd als eerste de kerk ingestuurd, meteen geconfronteerd met de oude vrouw in de rolstoel. Van ver had ze er broos en breekbaar uit gezien, maar nu hij haar van dichterbij kon observeren, zag hij dat ze eigenlijk nog redelijk veel kracht in zich had. Hij schudde haar gerimpelde, benige hand, die verrassend warm aanvoelde. De man die naast haar stond, stak ook zijn hand uit.

"Ik vermoed dat u het gezin Vranken bent," zei deze. Nico knikte instemmend. "Mijn moeder was de zus van Isidoor, ik ben zijn neef." Nico knikte nogmaals, niet beter wetend wat hij moest doen en vervolgde zijn weg naar binnen.

Henrica'h

(Wordt vervolgd...)

ZED

CINEMA

PROGRAMMA VAN 22 OKTOBER T.E.M. 28 OKTOBER 2003

WOENSDAG 22 OKTOBER

15u EEN HEKS IN DE FAMILIE
20u ZIGGY STARDUST
22u30 CITIZEN KANE

DONDERDAG 23 OKTOBER

20u SUPER 8 STORIES
22u30 RACHIDA

VRIJDAG 24 OKTOBER

20u RACHIDA
22u30 SUPER 8 STORIES

ZATERDAG 25 OKTOBER

20u RACHIDA
22u30 ZIGGY STARDUST

ZONDAG 26 OKTOBER

14u(1) EEN HEKS IN DE FAMILIE
20u CITIZEN KANE
22u30 SUPER 8 STORIES

MAANDAG 27 OKTOBER

20u CITIZEN KANE
22u30 ZIGGY STARDUST

DINSDAG 28 OKTOBER

20u SUPER 8 STORIES
22u(1) RACHIDA

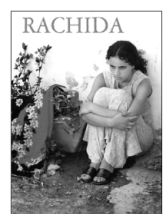
CITIZEN KANE

Orson Welles / V.S. / 1941 / 1u 59 min / Met: Orson Welles, Joseph Cotten, Ray Collins, Paul Stewart, Harry Shannon, e.a.

Wanneer tycoon en krantenmagnaat Charles Foster Kane sterft in het kasteel op zijn immense landgoed Xanadu, laat hij een raadsel achter: zijn laatste woorden. Rosebud. Wie of wat is Rosebud en waarom komt het op zijn sterfbed naar boven? Thompson, een jonge reporter, is gebeten om het mysterie te achterhalen en gaat op onderzoek uit. Hij gaat praten met de vrouw en ex-vrouwen van Kane, zijn mede werkers bij de krant, zijn butler, zijn weinige vrienden. Maar niemand heeft ooit gehoord van Rosebud... Deze film werd genomineerd voor 9 Oscars.

RACHIDA

Yamina Bachir / Algerije / 2002 / 1u 40 min / Met: Ibtissem Djouadi, Bahia Rachedi, Rachida Messaoui En, Hamid Remas,...

Algerije, een buitenwijk van Algiers. Rachida is 20 en gaat zoals elke morgen ongesluierd naar de school waar ze les geeft. Ze wordt tegengehouden door 4 jongeren, onder hen Sofiane, één van haar oud-leerlingen. Ze dwingen haar van een bom te plaatsen in haar school. Wanneer Rachida weigert, wordt ze genadeloos neergeschoten en voor dood achtergelaten. Rachida overleeft de aanslag en vertrekt naar het platteland, naar het dorp van haar moeder. Ze hoopt van het geweld te kunnen ontsnappen...

WWW.CINEMAZED.BE

ZIGGY STARDUST AND THE SPIDERS

FROM MARS - CONCERTFILM

D.A. Pennebaker / VS / 1973 / 1u 30 min / Met: David Bowie, Mick Ronson, e.a. ... Enkel Frans ondertiteld.

Tijdens het laatste concert van de Ziggy Stardust-tournee, in het Londense Hammersmith Odeon op 3 juli 1973, kondigde Bowie geheel onverwacht aan dat dit het laatste concert was dat Ziggy Stardust en zijn begeleidingsband The Spiders from Mars ooit zouden geven. D.A. Pennebaker filmde heel het gebeuren voor en achter de schermen en leverde een legendarische concertfilm af. Deze film werd vorig jaar gereleased in Frankrijk. ZED haalt de film naar Leuven voor 5 exclusieve vertoningen.

EXCLUSIEF IN ZED

EXCLUSIEF IN ZED

SUPER 8 STORIES

DOCUMENTAIRE

Emir Kusturica / Duitsland - Italië / 2001 / 1u 30 min / Servo-Kroatisch gesproken, Engels ondertiteld

Emir Kusturica is niet enkel de maker van de schitterende Gouden Palm-winnende film Underground, hij speelt ook bij de No Smoking Orchestra. In deze documentaire brengt hij de hectische, onweerstaanbare 'Balkan Punk' van deze band in beeld die met films als Black Cat, White Cat ook bij ons populair werd...

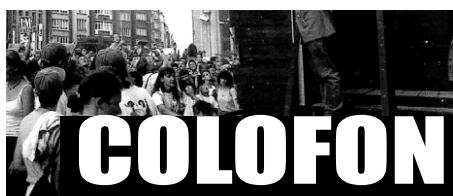
studio
brussel

msn

DeMorgen
ONAFHANKELIJK DAGBLAD

CINEMA ZED (STUK)
NAAMSESTRAAT 96
3000 LEUVEN

Veto en Cinema Zed geven vijf duotickets weg!!
Mail als de bliksem naar alfaset@loko.be
en maak kans op een gratis filmavondje!
Je kan meedoen tot donderdag 16u.

Veto

's-Meiersstraat 5
3000 Leuven

Tel 016/22.44.38
Fax 016/22.01.03
e-mail: veto@veto.be

Jaargang 30
Nummer 5
20 oktober 2003

Veto is een uitgave van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie. De standpunten verdedigd in Veto stemmen niet noodzakelijk overeen met de standpunten van LOKO.

Redactiesecretaris & V.U.:
Joris Beckers

Redactie:
Laurens De Koster, Kris Malefason,
Hanne Vermeiren.

Medewerkers:
Pieter 'Blokfluit' Baert, Joris 'Bas' Beckers, Christophe 'Bombardon' De Belder, Ben 'Doedelzak' Deboeck, Hannes 'Drum' Dedeurwaerder, Laurens 'Klarinet' De Koster, Lieven 'Dingdong' De Rouck, Dries 'Saxofoon' De Smet, Wim 'Gitaar' Gemoets, Corneel 'Harp' Haine, Willem 'Lalala-la' Lamont, Ruben 'Luit' Lecok, Thomas Leys, Herman 'Lier' Loos, Annick 'Accordeon' Lories, Kris 'Mandoline' Malefason, Thomas 'Piccolo' Pearce, Vanessa 'Viool' Vansintjan, Hanne 'Harmonica' Vermeiren.

Doka:
Pieter Baert, Christophe De Belder.

DTP:
Joris Beckers, Dries De Smet, Thomas Leys, Kris Malefason, Hanne Vermeiren.

Eindredactie: Joris Beckers, Kris Malefason, Hanne Vermeiren.

Cartoons: Gerrit De Bremme

Internet:
<http://www.veto.be>

Nieuwsgroep:
kotnet.veto

Publiciteit:
Alfaset cvba - Leen Cuypers
alfaset@chello.be
016/22.04.66

Drukkerij:
Kempenland (Herentals)
Oplage:
9000 exemplaren

ISSN-nummer:
0773-5162

Abonnementen
Binnenland: 10 euro
Buitenland: 25 euro
Overschrijven op rekeningnummer:
001-0959719-77

Redactievergadering iedere vrijdagmiddag om 16u. Alle geïnteresseerden (tekst, foto, lay-out, Internet, dirigenten...) zijn steeds welkom op de redactievergadering of op het redactieadres.

Freddy

door Sh3L14C

<http://users.pandora.be/shellaceb/>

Agenda - 20/10 tot 27/10

APOLLOON

- 22/10 om 23.00 u: Doop-TD in de Waaiberg.

BIOS-GEOS

- 23/10 om 22.00 u: Moordgriet-TD @ Lido.

EKONOMIKA

- 21/10 om 20.00 u: Doopcantus aan de vaartkom.

FARMA

- 21/10 om 23.00 u: TD in de Lido.

KATECHETIKA

- 21/10 om 22.00 u: fakbaravond in l'Affaire.

LBK

- 23/10 om 23.00 u: Doop-TD in de Waaiberg.

NFK

- 23/10 fakbaravond in Los Buenos.

VETO

- 22/10: pannenkoekendag voor de vriendjes

Veto te snel uitgelezen?

Discussieer verder op onze eigen nieuwsgroep: kotnet.veto

www.veto.be

Wie waagt de kans?

Iedereen met schrijftalent kan 248 euro, 124 euro of 75 euro verdienen. Dit zijn de prijsbedragen van de jaarlijkse wedstrijden die WEL, de Universitaire Werkgroep Literatuur en Media, organiseert:

- essaywedstrijd i.s.m. Stad Leuven. Gevraagd wordt één essay over een literair of algemeen cultureel onderwerp, met verwerkte bibliografie.

- wedstrijd Flietsverhaal - Prozagedicht. Alle ultrakorte verhalen (maximaal twee bladzijden) zijn welkom. Anoniem insturen voor 15 december 2003. Zelfde modaliteiten.

Uitreiking van de prijzen in het Leuvense Stadhuis.

Het volledige reglement: <http://uwel.allegro.be>
Informatie: 016/22.93.24

LOKO - Kringraad zoekt...

enthousiaste medewerkers rond onderwijs en vertegenwoordiging
Vacante posten:

- 1 vertegenwoordiger op Onderwijsraad voor Exacte Wetenschappen
- 1 vertegenwoordiger op Onderwijsraad voor Biomedische Wetenschappen
- 1 vertegenwoordiger op ICT- en kotnetraden
- 2 vertegenwoordigers op Beleidsraad Internationale Relaties

en nog een aantal posten binnen specifieke werkgroepen zoals Stuurgroep Ba-Ma, curriculumhervorming...

Voor meer (vrijblijvende) informatie mag je gerust telefonisch contact opnemen of langskomen op het Kringraadkantoor ('s Meiersstraat 5, 3000 Leuven tel. 016/22.31.09) tussen 14u en 18u.

Kandidaten dienen zich te melden ten laatste vrijdag 24/10 om 18u via bovenstaande weg.

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN

Organiseer je iets??

Kondig het gratis aan in de
e-Nieuwsbrief

<http://www.kuleuven.ac.be/nieuwsbrief>

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN

Boetiek K.U.Leuven

K.U.LEUVEN GESIGNEERDE ARTIKELEN
Sportkledij, pennensets, sleutelhangers, paraplu's, enz.

OUDE MARKT 13
Open op werkdagen van 10-12u en 14-16u.

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN

Organiseer je iets??

Stop het gratis in de database
Agenda K.U.Leuven

<http://agenda.kuleuven.be>

(advertentie)

“Ik kan in de muziek die ik maak mijn creatief ei leggen”

Buscemi trad aan met trompettist en bassist. Vooral de hoogtepunten uit de twee laatste platen werden live gespeeld. Speciaal voor Veto maakte Buscemi na het optreden even de tijd om een praatje te maken.

Veto: *Ik heb echt genoten van het optreden. Wat vond je er zelf van?*

Buscemi: «Dank je. Zoals ik verwachtte, heerste er een fijn sfeertje, vergelijkbaar met ons laatste optreden op Rock Werchter deze zomer. Elke keer dat we in Leuven spelen, zit de sfeer er goed in.»

Veto: *Hoe zou je je eigen muziek typeren?*

Buscemi: «Ik hou er helemaal niet van om overal etiketten op te plakken, maar ik zal toch proberen om een kleine beschrijving te geven. Ik noem de muziek die we maken *warme housemuziek* met latin invloeden. Maar het is zeker geen latinhouse. Men klasseert de muziek ook wel onder de noemer *new lounge*, maar dat vind ik niet echt gepast.»

Veto: *Je invloeden zijn nogal zuiders. Hoe komt dat?*

Buscemi: «Het is voor mij eigenlijk een soort escapisme. Ik ga heel graag op vakantie naar warme landen. Ik hou gewoon van hele warme muziekjes zoals wereldmuziek en jazz en probeer een mix te maken van de dingen die ik goed vind.»

Vorige donderdag speelde Buscemi de Silo plat. Enkele gelukkige lezers konden dankzij Veto gratis Dirk Swartenbroeckx, alias Buscemi, aan het werk zien. Voor diegenen die er niet bij waren, kunnen we de avond samenvatten in enkele woorden: stomend, opzweepend en zuiders.

Annick Lories

muziek maken. Ik vind wel dat onze deejaysets meer geschikt zijn om in clubs te draaien dan op een festival. Voor ik zelf muziek maakte, draaide ik ook al plaatjes van anderen. Ik vind beiden heel plezierig.»

Lift

Veto: *Zijn er dingen die je tegen je zin moet doen?*

Buscemi: «Niet meteen. Tegenwoordig heb ik de vrijheid om kieskeurig te zijn in wat ik doe en kan ik doen wat ik graag wil doen. In de muziek die ik maak, kan ik perfect mijn eigenheid bewaren, ik hoef niet mee te gaan met de onderstroom. Ik kan doen wat ik wil, ik heb geen manager die me zegt hoe ik me moet gedragen op podium ofzo. Verder kan ik de platen uitbrengen die ik graag maak, ik doe het dus niet enkel voor het geld. Ik kan in de muziek die ik maak mijn creatief ei leggen zeg maar (lacht).»

Veto: *Hoe staat het met de verkoop van Camino Real, de laatste cd?*

Buscemi: «In België en Nederland draait de verkoop heel goed. Momenteel staan we nog steeds in de Humo CD top 20, al 13 weken lang, dus dat is helemaal niet zo slecht. Ik denk dat

we in België en Nederland samen al ongeveer 20.000 exemplaren hebben verkocht. Op de verkoopcijfers in het buitenland heb ik minder zicht. We draaien iedere maand wel een aantal keer in het buitenland, dus zit de platenverkoop daar ook wel in de lift.»

www.buscemi.be
De nieuwe full-cd 'Camino Real'

Foto: Alex Vanhee

Copyright: Virgin Records LTD

gestaan. Telkens stonden we voor een laaiend enthousiast publiek. Dat geeft toch wel een kick.»

Veto: *Waar wil je ooit opgetreden hebben?*

Buscemi: «Mijn grote droom is om ooit in Japan, IJsland en Brazilië te spelen.»

Veto: *Je bent ook deejay. Vind je het even bevredigend om muziek van anderen te draaien als om zelf muziek te maken?*

Buscemi: «Eigenlijk wel. Tegenwoordig draaien we meestal met twee en soms is er ook een live muzikant bij. We hebben bijvoorbeeld gedraaid op Pukkelpop en dat vond ik minstens even bevredigend als eigen

IJsland

Veto: *Je treedt niet alleen zowat overal in België op, maar ook in het buitenland. Daar moeten vast en zeker heel wat memorabele momenten tussenzitten.*

Buscemi: «Ik heb momenteel in 22 landen gespeeld. Er zijn natuurlijk al heel wat memorabele momenten geweest, maar om er zomaar eentje op te noemen, dat is toch wel moeilijk. We zijn drie keer in Mexico gaan draaien en we hebben ook al in Zuid-Afrika gespeeld. Dat waren voor mij stuk voor stuk topmomenten. In België hebben we al op Pukkelpop gedraaid, op de Antiliaanse Feesten en zelfs twee keer op Werchter

Fuif van het jaar: 'Buscemi Live'

Ken je de muziek van **St Germain**? Of ken je de muziek van **Buscemi** en ben je er misschien grote fan van? Ikzelf had er nog nooit echt veel aandacht aan besteed. De muziek van St Germain ken ik wel en vind ik heel goed. Het begin van het optreden van Buscemi deed me wat denken aan St Germain. Ik ben niet goed in het omschrijven van dit genre muziek, maar de term die ik vond op een webstek *Latin-jazz-house-fusion* vind ik een passende omschrijving voor de muziek van Buscemi. Te meer omdat dit soort muziek mij wel kan smaken, was ik benieuwd om ze eens live aan het werk te zien en te horen natuurlijk.

Voor het echte optreden van Buscemi kon beginnen, kregen we een optreden van **Mayaku (feat. Koenie)**. De eerste

tien minuten klonk deze muziek, die verzorgd werd door een dj, bass-gitarist, percussionist en keyboard, echt goed. Maar een vooroptreden van anderhalf uur hetzelfde deuntje — zo klonk het toch in mijn oren — werd al gauw doodsaa. Ook het aanwezige publiek kon niet overtuigd

“Buscemi is een van die gelukzalige bands die live honderd keer beter klinken”

worden door deze *support act* en werd zowaar in slaap gewiegd. Enkel de aanwezige drank kon toen nog op de nodige bijklank rekenen.

Om half elf kon eindelijk de groep

beginnen waar we voor kwamen. De Silo, een niet al te grote en zeer gezellige zaal, stond toen goed vol. Al gauw zat de sfeer er heel goed in en was iedereen terug klaarwakker. Buscemi is een van die gelukzalige *bands* die live honderd keer beter klinken dan op cd. Deze groep wist

perfect het aanwezige publiek te bespelen. Het hek was pas echt goed van de dam toen ze 'Viaje Feliz' begonnen te spelen. Ook tijdens de volgende nummers bleef deze climax duren en waren alle

aanwezigen in een staat van muzikaal orgasme.

Toen het optreden van Buscemi voorbij was, bleef het geweldige feest in de Silo voortduren. Het academiejaar is nog maar enkele weken oud, maar het hoogtepunt van het jaar lijkt met deze avond ook al weer voorbij.

Kris Malefason

